

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor Se salesiánem P. Františkem Pospíšilem, který vloni v listopadu oslavil padesát let kněžství	4
Představujeme farnost Mladá Boleslav	8
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze	11
Zprávy Ohlédnutí za poutí do Svaté země s generálním vikářem litoměřické diecéze P. Stanislavem Příbylem Habemus Papam!	12 13
Napsali jste Příspěvky čtenářů	14
Osobnost Mons. Anton Otte o česko-německých vztazích	16
Charita Charita v Mongolsku Charitní projekt Dali - křídlo	18 19
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka Z diářů biskupa a generálního vikáře	20 22

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Karel Pech

*Fotografie bez
uvezení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
duben 2013 • 18. ročník • 4. číslo • 20 Kč

Modleme se za papeže Františka

Nad Sixtinskou kaplí se ve středu 13. března krátce po 19. hodině objevil bílý kouř, který světu „oznámil“, že konkláve zvolilo nástupce Benedikta XVI. Novým, v pořadí již 266. papežem, se stal **kardinál Jorge Mario Bergoglio**, jezuita, arcibiskup z argentinského Buenos Aires. Zvolil si jméno **František**. Habemus Papam!

Když zhruba o hodinu později vstoupil do lodžie vatikánské baziliky, aby odtud pozdravil zcela zaplněné svatopetrské náměstí, ve své první promluvě mj. řekl: „*Víte, že povinností konkláve bylo dát Římu nového biskupa. Vypadá to, že mí bratři kardinálové si pro něj došli téměř na kraj světa, ale teď jsme tady. Děkuji za vaše přijetí – římská diecéze přijímá svého biskupa. Děkuji. Především bych se chtěl pomodlit za našeho emeritního biskupa, Benedikta XVI. Modleme se za něj všichni společně, aby mu Pán žehnal a Panna Maria jej ochraňovala. ... A nyní – biskup a lid – zahajme tuto pouť. Pout' římské církve, která v lásce předsedá všem církvím, pout' bratrství, lásky a vzájemné důvěry. Stále se za sebe modleme, jeden za druhého. Modleme se za celý svět, aby v něm vládlo silné bratrství. ... Nyní bych vám chtěl dát požehnání, avšak ještě předtím vás požádám o jednu laskavost. Předtím, než biskup požehná lidu, vás prosím, abyste se vy modlili k Pánu, aby mi požehnal. Modlitba lidu, který prosí o požehnání pro svého biskupa. Useberme se v tichosti v této vaší modlitbě – nade mnou.*“

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant k volbě papeže:

Večer 13. března jsem byl velmi překvapen a potěšen. Nejen tím, že nový papež je, jak sám řekl, „skoro z druhého konce světa“. V Božím světě a v Kristově církvi není žádný konec světa, i sebemenší lidská rodina, ocitající se kdekoliv na naší zemi, je součástí velké Boží rodiny. Vyzval k modlitbě za svého předchůdce Benedikta XVI. Uvědomuje si důležitost vztahů, vzájemné propojení, projevuje vděčnost. Mluví o „bratrství“: tím může být lidstvo obnoveno. Vybral si jméno svätce, který nelpěl na hmotných věcech. Dobrovolně se jich zřekl. Krize, o které se mluví velmi často a všude, se může překonat skromností a střídmostí životního stylu. Poprosil o modlitbu. Nejvyšší pastýř o naše modlitby stoj! Máme oprávněný důvod se radovat. Rozeznění zvonů všude na světě, i v naší litoměřické diecézi, mělo svůj důvod! Modleme se za papeže Františka s radostí v srdci.

+ Jan Baxant

V květnovém čísle Zdislavy

- ▶ představíme dva naše novokněze, **Pavla Morávka** a **Josefa Peňáze**, kteří přijali kněžské svěcení 8. prosince 2012 v Litoměřicích a nyní působí v Liberci
- ▶ navštívíme **farní obvod Chomutov**
- ▶ budeme hovořit s Marií Svatošovou o **Kurztech Alfa**
- ▶ naleznete příspěvek charity na téma **Poradna pro osoby v zadluženosti**
- ▶ přineseme **pozvánky, zprávy z diecéze**, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

**Toto je den, který učinil Hospodin,
jásejme a radujme se z něho!**

Žalm 118,24

Udělat to, co po nás žádá

Pán

Přinášíme vám rozhovor se salesiánem

P. Františkem Pospíšilem,

který vloni v listopadu oslavil padesát let kněžství. Téměř třicet let z toho byl knězem bez státního

souhlasu, a tak pracoval mj. deset let v Pragovce, šest let jako správce

depozitáře při přesunu děkanského kostela Nanebevzetí Panny Marie

v Mostě a potom až do revoluce v hlavním skladu Metrostavu Praha.

Ve volném čase se vždy věnoval mládeži. Po revoluci, před dvaceti lety,

odešel do Teplíc, kde se stal na prvních devět let ředitelem místní salesiánské

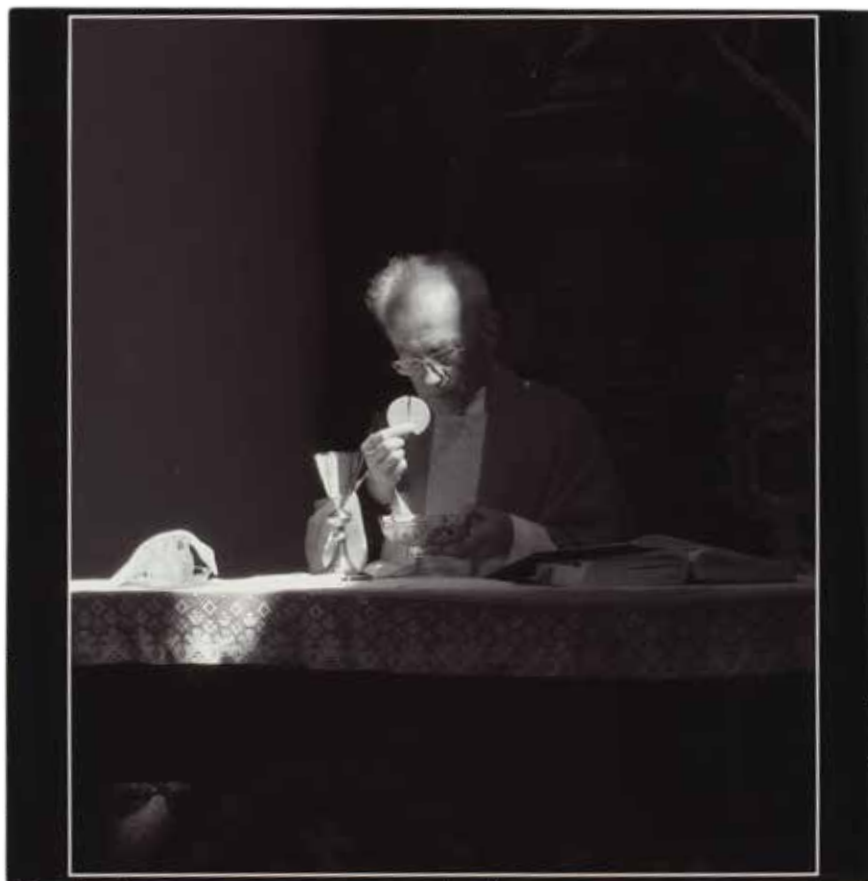
komunity.

Biskup Josef Koukl jej také jmenoval

okrskovým vikářem teplického vikariátu, tuto úlohu zastává dodnes.

Vaše školní docházka neprobíhala úplně standardním způsobem, zasáhla do ní válka i salesiáni. Jak to bylo?

Nás bylo šest dětí, pět kluků a jedna holka. Rodiče se mě nikdy neptali, jestli chci být knězem. Zato mi řekli, že kdybych chtěl jít studovat, že mi to umožní. Než jsem ale nastoupil do gymnázia

v Kroměříži, zabrali je Němci. Otcův bratr, kněz, mezitím objevil v nedalekém Ořechově salesiány, a dozvěděl se, že mají pro kluky ústav ve Fryštáku. Tak jsem tam v pololetí nastoupil. Záhy jej Němci zabrali. Strýček, který bydlel v Moravském Písku, mi potom nabídl, abych poslední povinný školní rok dokončil u něj. Učil mě k tomu latinu. Byl velice aktivní a uměl hrát snad na všechny hudební nástroje. Za komunistů byl nejdříve internován v Želivě a pak odsouzen soudem do vězení, pochopitelně.

Na poslední rok války jsem šel do Příbramě, kde si salesiáni tajně vytvořili ilegální školu se dvěma třídami, kvartou a kvintou. Když to tatínek viděl, říkal: „No nevím, jak to tady budete válčit!“ Ale bylo to výborné. A tam pro nás skončila válka. Po prázdninách jsem se vrátil do Fryštáku. Bydleli jsme a studovali u salesiánů a zároveň jsme byli přihlášení jako externisté v gymnáziu v Holešově, ve kterém jsme za každý ročník skládali zkoušky a dostávali vysvědčení. Tak jsme absolvovali celé gymnázium. Já jsem studium na rok přerušil, protože

jsem dostal nabídku, jestli se chci stát salesiánem. Rozhodl jsem se, že to udělám, a nastoupil jsem na jeden rok do noviciátu v Hořovicích.

Kolik vám v té době bylo let?

Šestnáct. To je dnes nemyslitelné! V sedmnácti letech jsem skládal první sliby. V roce 1950, kdy jsem měl maturovat, proběhla Akce K. Nás internovali tam, kde jsme bydleli. Nejprve nám řekli, že k maturitě nebudeme připuštěni, povolili nám to až těsně před jejím termínem. Odmaturovali jsme tedy jen díky profesorům, kteří byli skvělí - věděli, že jsme se celé ty roky poctivě učili. Po měsíci nás pustili z internace domů. Vrátil jsem se k rodičům, ale pak jsem odešel do Prahy. Domluvili jsme se se spolubratry, že vytvoříme malé skupiny, abychom nebyli každý sám.

V kněžské formaci jste nemohl legálně pokračovat. Našel jste si nejprve práci v penicilince, pak jste musel na vojnu. V jakých dalších profesích jste potom pracoval?

Nejprve jsem dělal deset let dílenského plánovače v Pragovce

[Praga, od roku 1948 Auto – Praga, od roku 1953 Automobilové závody K. Gottwalda – pozn. red.]. Potom jsem si našel práci v Mototechně na pražském ředitelství, vzali mě do kontrolního oddělení. Dělal jsem kontroly, inventury, jezdil po celém Středočeském kraji. Krátce jsem pracoval i na čističce odpadních vod. Tam jsem byl sám a neměl jsem moc práce, tak jsem mohl studovat. Šéfa mi dělal spolubratr salesián inženýr František Kopecký.

V té době už jste se tedy připravoval na kněžství?

Po vojně jsem se vrátil do Prahy a byl jsem rád, že jsem měl hned možnost začít studovat při práci teologii. Pomalu se totiž začali vracet z kriminálu kněží, profesori, kteří neměli státní souhlas. Ti nás učili. I já jsem k nim chodil pro rozumy a dělal u nich zkoušky. Samozřejmě to nemělo takovou úroveň, jako kdyby člověk byl na univerzitě. Také jsme neměli dostatek literatury, ale bylo to aspoň něco. Nižší svěcení, dnes se to nazývá „služby“, uděloval mně a Františku Kopeckému opat Vít Tajovský v Plzni v bytě jednoho spolubratra.

Víme, že v roce 1957 proběhl plošný zátah na salesiány, mnozí byli odsouzeni, přišli do vězení. Jak jste prožíval tuto dobu vy?

Pro mě si ráno přijeli do práce, odvezli mě do Ruzyně, a tam mě vyslyšeli celý den a ještě v noci. Svým způsobem mi ale pomohli. Vymysleli si totiž taktiku založenou na tom, že jsem jezdil na Fláje, přehrada, která se tehdy budovala, a na té stavbě pracovali spolubratři salesiáni. Bylo jich tam dost, takových patnáct, a po práci společně studovali. Estébáci si mysleli, že jsem tam byl taky, ale já tam nikdy nebyl. Tím mi výrazně pomohli. Pochopil jsem, že na mě mnohé věci neví! Po půlnoci, když je to přestalo bavit, mě vykopli za vrata, ať si jdu. Šel jsem tedy domů, říkal jsem si, musím být opatrný, aby tady na mě nečekali a nedali mi „nakládačku“ - to oni dělali rádi. Ale nic se nestalo. Druhý den jsem šel do práce.

Můj mistr, když viděl, že jsem se vrátil, dělal jakoby nic. Řekl jsem

mu, že mi může na ten den napsat dovolenou - jen mávl rukou. Potom mě otravovali delší dobu, chtěli po mně spolupráci. Količrát jsem šel z práce, zastavilo vedle mě auto, pojedete s námi. Odvezli mě třeba do restaurace nebo kavárny. „Co si dáte?“ - „Nic.“ - „A proč si nic nedáte?“ - „Nechci, nemám chuť.“ Bátl jsem se, aby mi něco nenamíchal. Bylo vidět, že číšníci byli jejich spolupracovníci. Oni měli svoje kavárny, podniky! Přestalo to v šedesátém osmém roce. Viděli, že se mnou není žádná řeč, jenom mi nadávali, že se při výslechu modlím. A měli pravdu. V modlitbě jsem se vždycky úplně odreagoval.

Za jakých okolností jste se potom stal knězem?

V roce 1962 za mnou přišel pater Josef Kubín a povídá: „Tak co uděláme s tím tvým kněžstvím?“ Krátce poté mě v jednom pražském bytě vysvětil biskup Trochta, kterého na amnestii právě propustili z vězení. Nikdo u toho nebyl, jen já a on. Byl ochoten to udělat a já ho za to skutečně obdivoval. Nemocný člověk, měl za sebou německý koncentrák a komunistické vězení a svěcení nových kněží pro něj představovalo velké riziko. Začali jsme po půlnoci, abychom skončili velmi brzy ráno.

Trochta mi řekl: „Než začneme... podívej se, víš, v jaké době žijeme. Už máme nějaké zkušenosti. Já bych nerad, abychom skončili oba dva zase někde ve vězení. Já ti svěcení udělím, ale nesmíš o tom s nikým hovořit, prozatím, než nastane doba, kdy bude možné to dát na veřejnost.“ Řekli mi to už předem, ale on mě o to ještě osobně požádal. Nemohl jsem to tedy nikomu říct, ani rodičům. Vysvětil nás víc, ale navzájem jsme o sobě nevěděli.

Když potom Trochta nastoupil do biskupského úřadu, nechal jsem se zveřejnit aspoň lidem, kterým jsem mohl důvěřovat, ale přímo veřejně jsem to neudělal. Primici jsem měl v roce 1968 na Bouzově, soukromou, jen pro maminku a sourozence.

Někteří spolubratři šli potom na rok do semináře do Litoměřic a byli normálně vysvěceni. Ti, co už byli vysvěceni tajně, šli také na rok

do Litoměřic, a když skončili fakultu, mohli si do materiálů napsat, že studovali v Litoměřicích. Já jsem do semináře nešel, naše vedení řeklo, že by nebylo dobré, abychom tam šli všichni. Nechali to na našem svobodném rozhodnutí.

Z vděčnosti ke kardinálu Trochtovi jste údajně potom přijal místo správce depozitáře při stěhování mosteckého kostela. Jak k tomu došlo?

Štěpánovi záleželo na tom, aby tento kostel byl zachráněn. Pokud vím, poslal o něm nějakou dokumentaci do zahraničí s prosbou, aby jej prohlásili za památku UNESCO. A skutečně, ten kostel uznalo UNESCO jako památku první třídy. Stát, který je členem UNESCO, je povinen památky první třídy zachovat. Takže našemu státu, komunistům, když nechtěli mít v cizině opravdu velkou ostudu, nezbyvalo nic jiného.

Tehdy za mnou přišel provinciál, pater František Míša, a říká: „Trochta si přeje, aby někdo z nás šel do akce a zúčastnil se záchrany toho kostela v Mostě. Vzpomněl jsem si na tebe. Nešel bys tam?“ Bylo jasné, že Trochta chtěl mít také přehled a poctivé, pravdivé zprávy o tom, jak přesun probíhá. Souhlasil jsem. On

„Zrovna jsem s sebou neměl lana...“
Ve Strážovských vrších na Slovensku

mě vysvětlil, riskoval, že za to půjde znova do kriminálu, tak si to zaslouží, abych mu udělal trochu radost!

Jak vás v Mostě přijali?

Šéf z Uměleckých řemesel, když jsem nastoupil, poznamenal: „Tady by měl být nějaký zkrachovalý farář.“ Já jsem mu s úsměvem řekl, že to budu asi já: „Sice nejsem zkrachovalý, to je trochu jinak, ale nebudu vám to zbytečně vysvětlovat.“ Jemu to bylo trapné, pochopitelně, ale velice brzy jsme se domluvili, byla s ním dobrá spolupráce.

Když jsem potom po šesti letech odcházel, omlouval se mi za to. „Mrzí mě,“ říkal, „že jsem se o vás tak vyjádřil.“ – „Mně to nevadilo.“ – „Já jsem viděl, že jste to vzal sportovně, s úsměvem. Vůbec jste se neurazil. To mě překvapilo už tehdy. A potom jste nám opravdu pomohl. Já vás nerad pouštím.“

Umělecká řemesla měla na starosti demontáž všech interiérů, se vším všudy. Zvali si na to i další odborníky, třeba na varhany podnik Krnov. Potom přišli o svého vedoucího pracovníka, zabil se při autonehodě. Šéf přišel za mnou a povídá: „Vy nás musíte zachránit! Máte přehled,

řekněte, co je zapotřebí, abychom něco nezanedbali! Já sem samozřejmě pošlu dalšího pracovníka, on bude šéfovat, ale ještě neví, o co jde. Budete se mu věnovat?“

V čem spočívala vaše práce?

Oficiálně jsem dělal správce deponitáře. Krátce jsem byl vedený na biskupství, potom mě zaměstnávala Umělecká řemesla Praha. Všechno, co jsme demontovali, jsme opatřili číslem a uskladnili v bývalé věznici v Mostě. Já jsem vedl kartu, všude jsem dal visačku, všechno jsem zapisoval, takže byl dobrý přehled o každé součástce. Ukládali jsme to do beden s dřevěnou vatou.

Bylo štěstí, že se tohle dělalo. Kostel se sice přesunul, postavil se na nové základy, vystavěla se věž (ta se nepřesouvala) – a dál se nic nedělo. Inventář se na původní místo nevrátil. Kdybych tam býval byl, velice by mi to vadilo, asi bych se dostal do průšvihů!

Jinak jsem dělal takové děvče pro všechno. Jezdil jsem s malým nákladákem. Chodíval jsem na různé diskuse a komise. Vyřizoval věci na městě. Ono to nebylo jednoduché, ti ouřadové, samí komunisti, o nějakou záchranu kostela vůbec nestáli. A vůbec proti přesunu byla averze. Například tam pracovali na brigádě nějakí dělníci a divili se, na co to je, proč to nevyhodí do povětří jako ostatní kostely...

Takže inventář se začal vracet až po deseti letech?

Myslím, že jsem to trochu přispíšil. Navštívila mě v Praze jedna rodina, která měla příbuzné v Německu. Pocházeli z Havraně u Mostu. Znal jsem je, protože jsem v Havraní sloužil v neděli mši svatou. I když jsem neměl státní souhlas. Mostecký děkan Jaroslav Knespl byl nemocný, tak mi to okresní církevní tajemnice mimořádně povolila. Když jsem se tedy s nimi zase jednou sešel, strachovali se, co bude s tím kostelem. Říkám jim: „Mohli byste pro něj něco udělat. Jezdí k vám příbuzní z Německa. Pozvěte je, ať zajedou do Mostu, kostel si nafotí a napíší o něm nějaký článek!“

Když se totiž kostel chystal k přesunu, byla se na něj podívat skupina Němců. Pustil jsem je, i když se tam nesmělo chodit. Němčinu moc neovládám, ale slyšel jsem, jak říkali: „Zde jsem já sedával,“ a bylo jim do pláče. Poněvadž viděli, jak se všechno likviduje. Byl jsem přesvědčen o tom, že když v Německu vyjde o kostele článek, musí zafungovat.

Potom mi volali, musíme vám ukázat jeden článek. Měl titulek Nádherná katedrála v Mostě – nejdražší holubník na světě. Nebyla tam totiž okna, jenom igelity, a dovnitř lítali holubi... (Na štěstí strop byl perfektní. Udělali tam potah z železobetonu s izolací, který nepropouštěl vodu, takže když vypadaly nějaké tašky, klenba nepromokla.) Tahle ostuda zabrala a probudila Prahu. Přesunou kostel, a potom ho nechají stát deset let, aby spadl! Ale byla to tak poctivě udělaná věc, že to těch deset let vydrželo.

Z Mostu jste odešel proto, že jste měl dostat po třinácti letech kněžství státní souhlas a jít do duchovní správy. Dopadlo to ale jinak...

V Mostě jsem byl až do sedmdesátého pátého roku, počítal jsem, že tam budu dál, ale přišel za mnou provinciál, že pražská konzistoř naléhá na to, abych šel do duchovní správy. Já povídám: „Stejně mě tam nevezmou.“ – „Jak to můžeš vědět?“ – „Mám takové tušení.“ Nejprve jsem si kladl podmínku, že chci mít napřed v ruce jmenovací dekret, než rozvážu pracovní poměr. Vzkázali mi, že to nejde, že musím nejprve rozvázat pracovní poměr. Tak jsem to udělal.

Potom jsem musel jít na pohovor k církevnímu tajemníkovi. Viděl jsem, že je to estébák jako hrom. „Tak vy chcete jít do duchovní služby?“ – „Chtěl bych.“ – „Ale o tom rozhodujeme my!“ – „Vím, jinak bych tady nebyl, potřebujete vidět člověka, když máte o něm rozhodovat. Tak jsem tady.“ – „Ono to s váma asi nebude jednoduchý! Do které řehole patříte?“ – „Ve svém mládí do roku přerušeni činnosti společenství (neřekl jsem likvidace, byl jsem citlivější) jsem byl jako student u salesiánů.“ – „A kdo vás vysvětlil?“ – „Kardinál

Trochta“ (to už byl Trochta v Litoměřicích, když nastoupil, okamžitě světil několik lidí). – „Hm, Trochta si vysvětlí, koho chce, ale souhlas dáváme my!“ – „Ano, to беру na vědomí.“ Nakonec povídá: „Hm, ono je to velice složité, budou to muset rozhodnout na ministerstvu.“ Měl jsem chuť mu říct, že je zajímavé, když o nějakém faráři musí jednat až ministerstvo, ale radši jsem řekl: „No tak jak myslíte.“ A tím to končilo.

Hledal jste si tedy jinou práci...

Zakotvil jsem v Metrostavu, pracoval jsem tam až do důchodu a pádu totality jako zástupce vedoucího v hlavním skladě v Praze. Mým nadřízeným byl můj spolubratr, Vladimír Tlustý. Nechtěli mě potom pustit, ale řekl jsem jim, že už musím „zabírat“ někde jinde, že už tady nemám co dělat.

Státní souhlas jste nedostal vlastně nikdy?

Vůbec.

Jak jste si našel cestu k mládeži?

Když už jsem mohl netajit své kněžství, tak jsem měl tolik práce, že jsem nevěděl kudy kam. Samozřejmě s rizikem, že na to přijdou a budu muset jít do basy. Ale Pán Bůh si to řídil zajímavým způsobem. V Praze jsem se scházel v několika bytech s vysokoškoláky. Někteří byli až moc žhaví, jednou se jich sešlo čtyřicet. Mysleli to dobře, ale domlouval jsem jim: „Hoši a slečny, takhle to nepůjde, musíme dělat menší skupiny. Oni si toho mo-

hou všimnout a ptát se, co se tady houfuje za lidi... Vy jste vysokoškoláci a já bych chtěl, abyste vystudovali a trošičku pozvedli naši zem svým oborem!“ Také jsem je varoval, nedomlouvejte si schůzku telefonicky, ale osobně. Říkali, proč se bojíte, přece nejsou schopni poslouchat každý hovor! Potom ale celou jednu skupinu zavřeli, tak mi dali za pravdu.

Soboty a neděle jsem měl obsazené činností, s mládeží jsme jezdili na hory v létě v zimě, i na Slovensko. Setkání v Praze probíhala ve všední den. Někdy to bylo velice napínavé. Ve svém bytě jsem měl místo zvonku žárovku, abychom nebudili rozruch. Soused byl zaměstnanec ministerstva vnitra.

Co považujete za důležité v době svého působení v Teplících?

To, že vytváříme mezi námi spolubratřimi společenství. Je to společné dílo bez ohledu na to, jaké kdo má oficiální postavení. Je zapotřebí struktury, farář, ředitel střediska, komunity – ale je to společná práce. Jsem také rád, že můžeme poskytnout pomoc okolním farnostem, myslím, že vzájemná výpomoc mezi farnostmi je důležitá pro diecézi. Nejsme tady jen sami pro sebe, chceme sloužit církvi.

A co pokládáte za nejdůležitější v životě?

Nejdůležitější pro člověka je, aby dokázal vzít na vědomí Boží záměry. A jestliže člověk dělá to, co od něho očekává Pán, může také

Sametová revoluce před vraty hlavního skladu Metrostavu. Viktoria!

Životopis:

Narozen v 18. 7. 1930 v Paloníně u Zábřehu
od 2. 2. 1943 studium u salesiánů ve Fryštáku (po půl roce budova školy zabrána nacisty)
1943-1944 pobyt u strýce, kněze Josefa Pospíšila v Moravském Písku
1944-1945 salesiánská ilegální škola v Příbyslavi
1945-1946 formační pobyt u salesiánů ve Fryštáku, dálkové studium na reálném gymnáziu v Holešově
1946-1947 noviciát v Hodoňovicích
1947-1950 salesiáni v Přestavlkách u Přerova, pokračování ve studiu na gymnáziu v Holešově
1950 maturita, salesiáni zrušeni
1950-1951 práce v penicilině v Roztokách
1951-1953 vojna v Milovicích a ve Vyškově
1953-1963 plánovací technik v Praga-Auto
4. 11. 1962 kněžské svěcení
1963 pracovník na čističce odpadních vod v Radotíně
1964-1969 kontrolor v podniku Mototechna
1969-1975 správce deponitáře při stěhování kostela v Mostě
1975-1990 zástupce vedoucího skladu v Metrostavu
1990-1993 výpomocný duchovní v Praze
od roku 1993 v salesiánské komunitě v Teplících

čekat Boží sílu a pomoc. To člověku dává jistotu. Jsem přesvědčen o tom, že jestliže jsem byl schopen něco dobrého vykonat, tak je to působení Boží, ne moje vlastní. Bůh mě vedl cestou, která mi to umožňovala. Já jsem nedělal ve svém životě nic zvláštního. Snažil jsem se často si pokládat, hlavně když jsem stál před nějakým rozhodnutím, otázku, co po mně žádáš, Pane? Co mi radíš, abych udělal? Mám tohle dělat, tohle podniknout? Anebo ne?

Domnívám se, že to, co máme v životě každý z nás vykonat, má mít pečeť ze strany Boží. To považuji za velmi důležité a podstatné v životě. Udělat to, co po nás žádá Pán.

Ptala se Hana Klára Němečková

Foto archiv P. Františka Pospíšila

Pozn.: Z doby totality se nedochovaly prakticky žádné fotografie P. Františka Pospíšila s mládeží – byly spáleny, aby se nedostaly do rukou Státní bezpečnosti.

Morava v litoměřické diecézi

Mladá Boleslav patří mezi nejdynamičtější farnosti naší diecéze. Obr automobilky stahuje totiž do svého města velké množství lidí z širokého okolí. Je zde proto mnoho mladých rodin s dětmi, dětské mše s osmdesáti devadesáti malými účastníky už jsou vyhlášené. Aby farnost odpověděla na narůstající potřebu setkávání nejen svých farníků, ale i hostů při nejrůznějších akcích, rozšířila prostory arciděkanství o zrekonstruované podkroví a sklepení. Od roku 2010 zde působí jako administrátor R.D. Ing. Mgr. Pavol Poláček, od roku 2009 R.D. Mgr. Kamil Škoda, nyní farní vikář. Druhý farní vikář R.D. Mgr. Radek Vašínek toho času studuje v Římě. R.D. Peter Kothaj, farář v Plazích, je zde výpomocným duchovním.

Farnost Mladá Boleslav

Město čtyř národů

Mladá Boleslav je průmyslové město, kde si práci může najít snad každý. Z velké části sem práce chytivě láká automobilka Škoda - zaměstnává vedle místních i dělníky ze vzdálenějších koutů Česka, Polska, Slovenska a Ukrajiny. Ve 45tisícovém městě jich na ubytovnách bydlí na deset tisíc. Tato skutečnost má vliv i na farnost: lidé jiných národností tvoří třetinu farníků, přináší si s sebou svoji křesťanskou kulturu, tradice, které život farnosti obohacují - tak se zde naplňují žertem říká, že Mladá Boleslav je moravská farnost v litoměřické diecézi. Jen se přijedte podívat na velkolepé procesí Božího Těla, které je nepřehlédnutelnou slavností pro celé město! Nechybí ani exotické selky v moravských krojích a místní baráčníci.

Naše farnost je živá

„Mladá Boleslav patří mezi nejživější farnosti litoměřické diecéze, což je povzbudivé, ale když je člověk ve správě, cítí mnohem větší od-

povědnost,“ říká mladoboleslavský arciděkan Pavol Poláček a připomíná zásluhy svých předchůdců Józefa Szeligy a Václava Hloucha. Jejich práce je zde stále přítomná. Je na co navazovat, na čem stavět.

Budova arciděkanství, místo setkávání

Krásná budova arciděkanství získala svoji podobu na přelomu 17. a 18. století přestavbou dvou židovských domů. Díky staviteli Mikuláši Rossimu má na průčelí stejné výtvarné prvky jako přes ulici stojící kostel

Slavnostní otevření fary po rekonstrukci

Nanebevzetí Panny Marie, takže spolu tvoří působivý celek. Vzhledem k množícím se aktivitám a diecézní vizi Mladé Boleslavi jako jednoho z pastoračních center, jak říká R.D. Poláček, byly na faře čerstvě vytvořeny dva nové prostory pro setkávání: klenuté sklepení vyzděné neomítnutými cihlami a rozsáhlé podkroví, kde je i místo na přespaní. Přestavba trvala půl roku, potřebné finance byly získány z dotací za pomoci městského magistrátu. Velikou zásluhu na získání prostředků na rekonstrukci (i na dalších projektech) má zejména ekonomka farnosti Ing. Lucie Kudibálová. Velice pomáhá také právník JUDr. Petr Brabec z Jablonce nad Nisou. Na faře mohou

Dětská mše, duben 2010

probíhat současně až tři akce, setkávají se zde děti, mládež, rodiny, senioři i řeckokatolíci.

Děti

Na populární nedělní dětské mše svaté přichází až devadesát dětí. Slouží je pravidelně kaplan Kamil Škoda. R.D. Poláček dodává: „Někdy je to na těch mších náročné, protože děti jsou velice živé. Ale jak se říká, když nepláčou děti v kostele, mají plakat dospělí. Jsme rádi, že tam jsou.“ Velmi se zvýšily počty malých farníků docházejících na náboženství, z deseti na padesát. Věnují se jim tři katechetky: Monika Černá, Olga Valachová a Jana Mířková. Každoročně také farnost organizuje pro děti letní tábor.

Mládež

Mládež má na starosti také pan kaplan. Mladší mívají setkání každý týden v pátek. Starší animují v neděli společnou farní adoraci po večerní mši svaté, potom se přesunou na faru k méně duchovnímu programu. „Mládež tady ještě máme... patříme mezi nejmladší farnosti, někdo spočítal, že náš průměrný věk je třicet osm let, to je vynikající,“ raduje se R.D. Poláček.

Rodiny

Farnost má několik společenství rodin, scházejí se po bytech, jezdí i do Kosmonos v sousedním farním obvodu Bakov nad Jizerou. Pravidelně některou sobotu v září vyjíždějí s dětmi do nedalekého Českého ráje, kde si na mši svaté vyprošují požehnání do nového školního roku. Po mši svaté mají sportovně odpočinkový program. Loňské slaňování balvanů v Českém ráji mělo velký úspěch.

Farní mateřské centrum otevřené široké veřejnosti nenajdete na faře, ale v Zalužanské ulici. Každý týden v pondělí je zde otevřena výtvarná dílna, v úterý zde maminky s dětmi cvičí a v pátek se pravidelně konají

různé přednášky. Centrum vede paní Eva Handžáková.

Senioři a biblické hodiny

Setkání seniorů probíhají každou druhou středu, střídají se s biblickými hodinami. Doprovázejí je oba kněží. Vysokou návštěvnost má v současnosti série přednášek o okultismu, který bohužel bují i v tomto městě.

Liturgie

Ve farnosti působí několik varhaníků, pan Jaroslav Loga je z nich služebně nejstarší, hraje nejméně padesát let. O mladoboleslavské kostely se starají tři kostelníci: pan Jaroslav Tojžil

Velikonoční vigílie, 7. dubna 2012

připravuje během týdne ranní mše, paní Věra Fajfrová večerní, v neděli přichází pan Pavol Aľušik.

Chrámová schola pod vedením pana Jiřího Vosáhla zpívá o slavnostech a svátcích, malá schola pak každou neděli. K Vánocům vždy nacvičí „Rybokvu“. Setkávají se každé pondělí. „Je dobré, že schola má schopnost oslovit mnoho lidí, mnozí z jejích členů jsou hledající, farnost jim takto otevírá příležitost k setkání s Pánem Bohem,“ komentuje toto dílo R.D. Poláček.

Udílání svátostí

Každý rok je o Velikonocích pokřtěno několik dospělých katechumenů.

První sváté přijímání, 3. června 2012

Nové kolo přípravy na bířmování se rozběhne příští rok na podzim. Svátosti manželství byly zato v uplynulém roce pouze dvě.

Excurrendo farnosti

„Před mým příchodem do Mladé Boleslavi se začaly s velkým úsilím opravovat tři objekty - pro mě jako nestavebníka to byl veliký boj! V současnosti opravujeme tři kostely: ve Vinci, v Horkách nad Jizerou a v Chotětově. Většinou se nám podaří získat nějaké dotace,“ říká R.D. Poláček, který spravuje celkem devět kostelů. „Máme farnosti, kde jsou počty farníků zvláště nízké, ale jsou tam nadmíru obětaví lidé.“ upozorňuje.

Vosáhlovi (vlevo Miloslava Vosáhlová, vpravo Jiří Vosáhlo)

roky zde oslavili diamantovou svatbu. Rýsuje se zde větší spolupráce s panem starostou. Ve farnosti Bezano je mše svatá každý týden v sobotu, sjíždějí se sem věřící z okolních obcí i z Benátek nad Jizerou. O kostel se starají manželé Dykovi. Vyniká krásnou barokní architekturou, nicméně v jeho interiéru nenajdeme žádnou z mnoha původních soch. Zloději jej navštěvují i dnes, tentokrát odnášejí měděné prvky střechy nebo alespoň ničí okolí.

V Chotětově pokračuje vynikající spolupráce s obcí, která se farnosti snaží vyjít vstříc a pomoci i s opravou kostela. Pastorační práce se tu zatím omezuje na mše svaté. Místní fara zůstala v okolí jediná ve vlastnictví církve. „Díky Bohu, že nám zůstala, budeme se snažit nějak ji zprovoznit. Projekt, který teprve plánujeme, zahrnuje nejen sociální ústav, ale i zimní kapli nebo malé muzeum - chtěli bychom, aby to sloužilo i tě vesnici. Když Bůh dá, mohly by tam být i pravidelnější a častější mše svaté, minimálně pro věřící personál,“ říká R.D. Poláček. Kostel pevnostního typu je ve velmi špatném stavu. Jedná se o jeden z mála dochovaných areálů ve středních Čechách, kde jsou kostel, fara a hospodářské budovy pohromadě, působí jako staročeská usedlost. Na projekt v Chotětově farnost věnuje také výtěžek letošní Tříkrálové sbírky.

Kostel v Chotětově

Tříkrálová sbírka

Tříkrálovou sbírku vnímají v Mladé Boleslavi jako evangelizační akci. Mají na ní velkou zásluhu dobrovolnice charity paní Miloslava Vosáhlová a Ivana Kolínová. Letos koledníci vybrali rekordní sumu, přes 91 tisíc korun.

Noc kostelů a ekumena

Mladoboleslavští mají s Nocí kostelů velice dobré zkušenosti, letos ji budou organizovat počtvrté. Vždy usilují o to, aby měli nějakého „tahouna“: před dvěma lety to byla gospe-

lová formace Gospel Limited, loni měl velký úspěch soubor Hradišťan, na koncert přišlo šest set lidí, během večera pak navštívilo kostel několik tisíc zájemců. Letos má být hlavním hostem Spirituál kvintet. Do Noci kostelů se tu zapojují všechny církve, je vnímána silně ekumenicky. Kromě toho se konají ekumenické bohoslužby pravidelně každý měsíc v léčebně dlouhodobě nemocných v místní nemocnici. Na katolického kněze připadá tato služba dvakrát ročně.

Evangelizační vize

„Tento rok se chceme přidat ke Kurzům Alfa,“ prozrazuje R.D. Poláček. Na duben se připravuje školení pro všechny, kdo se budou chtít zapojit. „Je to jedna z neúspěšnějších a nejvyzkoušenějších forem evangelizace. Na podzim proběhne celonárodní kampaň Kurzů Alfa. Nebudeme v tom sami,“ dodává. Ovšem tužeb je více: „Do budoucna počítáme s tím, že bychom udělali – ale to až tak příští rok – celoměstské misie. Chtěli bychom pozvat misijní tým, ale měla by to být i misie farnosti, aby ti, co se na ní budou podílet, byli duchovně povzbuzeni.“

Duchovní obnovy

Každý rok jsou pro farníky připraveny dvě duchovní farní obnovy, v adventu a půstu. Probíhají obvykle v sobotu. Po duchovním slově v kostele se všichni přesunou na faru, kde mají možnost pohovořit si s přednášejícím i přijmout svátost smíření. Někdy se podaří dát dohromady i dětský program. Letos v březnu vedl postní rekolekce R.D. Mgr. ThLic. Miloslav Paclík, kněz působící ve Studenci.

Zajímavosti

V Boží vodě u Jemník byly kdysi lázeňské budovy a pěstěný park, k léčivému Mariánskému prameni putovalo mnoho poutníků. Potom pro ně nastala doba úpadku, ale ještě v sedmdesátých letech minulého století se tady stáčela limonáda božívodka. Budovy nakonec byly zdemolovány, zůstala kaplička a pramen. Farnost zde již několik let pořádá v létě obnovené poutě se mší svatou pod širým nebem. Vloni 28. července to bylo počtvrté.

Filiální kostel sv. Mikuláše ve Vinci je vzácnou románskou památkou. V předchozích letech se jej podařilo opravit. Stará se o něj pan Petr Jonáš, který je zároveň dvorním údržbářem farnosti. Jezdí sem památkáři i zájezdy studentů, pan Jonáš jim kostel otvírá, ví o něm nejvíce. Je to místo, kde se lidé modlí více než osm set let.

Mladoboleslavští kněží

R.D. Pavol Poláček (*1974) pochází ze Slovenska. Do semináře v Nitře vstoupil jako inženýr v oboru řízení a ekonomiky spojů, předtím se intenzivně zabýval evangelizací (Kampaň pro Ježíše apod.). Kněžskou formaci dokončil v Olomouci již pro naši diecézi, svou roli v tom sehrál R.D. Antonín Bratršovský z Jablonce nad Nisou († 2006), který měl „velké charisma získávat kněze pro litoměřickou diecézi“. Před kněžským svěcením se věnoval mládeži (mj. Křížovatka Příchovice), jako kaplan působil čtyři roky v Jablonci nad Nisou.

R.D. Kamil Škoda (*1984) pochází z Hodkovic nad Mohelkou u Liberce. Po gymnáziu vstoupil do semináře v Olomouci. Jáhenskou službu vykonával v Mladé Boleslavi. V roce 2010 přijal kněžské svěcení a nadále zde zůstává farním vikářem. K jeho činnostem patří krom jiného práce s mládeží.

R.D. Radek Vašínek

(*1980) pochází z Tiché nedaleko Frenštátu pod Radhoštěm. Po semináři v Praze a jáhenské službě v Ústí nad Labem jako kněz působil v Mladé Boleslavi. Intenzivně se věnoval mládeži ve farnosti i v diecézním centru. V současné době dokončuje tříleté studium církevního práva v Římě.

Mladá Boleslav

Kostel Nanebevzetí Panny Marie
ne 9.00 hod.
10.30 hod. dětská mše
3. ne 14.00 hod.
v mimořádné formě řím. ritu
v létě ne-pá 18.00 hod.
Kaple sv. Mikuláše, Vinec
ne 15.00 hod.
(IVIX, poslední neděle v měsíci)
Kostel sv. Jana Nepomuckého
po, st, pá 7.30 hod.
so 18.00 hod.
v zimě denně 18.00 hod.
1. so v měsíci 8.00 hod.
Dům s pečovatelskou službou
Na Radouči
so 16.00 hod.

Bezno

Kostel sv. Petra a Pavla
so 16.00 hod.

Horky nad Jizerou

Kaple Narození Páně (kostel se opravuje)
3. ne v měsíci 15.00 hod.

Chotětov

Kostel sv. Prokopa
1. ne v měsíci 14.00 hod.

Krnsko

Kostel sv. Jiří
2. ne v měsíci 14.00 hod.

Strenice

Kostel sv. Bartoloměje
so 14.30 hod.

✦ mění se podle ročních období, viz internetové stránky ✦

R.D. Peter Kothaj (*1949) je farářem v Plazech. Působí také v Mladé Boleslavi jako výpomocný duchovní.

Web farnosti

Farní internetové stránky www.farnost-mb.cz pravidelně aktualizují pánové Milan Mareš a Jiří Vosáhlo. Jak oba tvrdí, údajně jsou v naší diecézi ze všech farních webů nejnavštěvovanější.

Připravila Hana Klára Němečková
Foto Antonín Spišák

ZVONOV za zvony kostelů litoměřické diecéze

Ve svém dnešním příspěvku bych rád upozornil na velmi rozšířený jev (zvláště v naší diecézi), který je velmi podezřelý (možná i proto, že pro mnoho správců kostelů je prakticky neznámý), a přitom může být pro další životnost zvonů zásadní a velmi nepříznivý. Když míváme kostel, na jehož věži právě odbíjejí hodiny, tak nás to většinou potěší, protože to svědčí o skutečnosti, že tento kostel (a samozřejmě potažmo pak i farnost) alespoň navenek žije svým vlastním životem. A pokud nikoliv, tak alespoň město či obec má zájem o to, aby věžní hodiny udržovaly tradiční a zažitý zvukový kolorit místa. Potud je vše v pořádku. Zkušenosti z posledních let mě však

Jeden z případů nešetrného zacházení se zvony, foto NPÚ, ú. o. p. Liberec

naučily vždy, když odbíjejí věžní hodiny, nastražit uši a poslouchat, co se z věže ozývá. Ne vždy je to lahodný zvuk hodinových cimbálů, ale občas člověk přemýšlí, zda slyší nakřápnutý nočník, lešenářskou trubku nebo něco jiného. Šeredné zvuky linoucí se z některých věží mě však znervózňují mnohem méně, než když zřetelně slyším, že kladiva hodin tloučou do starého památného zvonu, který je určený především k vyzvánění houpáním. Tohle úsporné řešení totiž může být pro celou řadu velmi cenných památných zvonů skutečně osudové! Instalace hodinových bicích kladiv na zvony obecně (jak staré, tak nové) je velmi

rozšířeným nešvarem, který je uplatňován již několik generací a jeho prvořadým smyslem je ušetřit. Správně by totiž hodiny měly být vybaveny samostatnými cimbály, které jsou přímo konstruovány pro to, aby do nich kladiva bila zvenčí. Jejich zvuk se od hlasů zvonů samozřejmě liší, což je ale záměrem a cílem, aby lidé poznali

Hodiny na věži odbíjejí...

již podle prvního úderu, zda tloučou hodiny, nebo zda se začíná z nějakého důvodu vyzvánět zvony. Cimbály se od zvonů liší na první pohled – mají tvar mělké mísy se zesíleným okrajem a jsou zavěšeny pevně – nehoupají se. Měly by být vyrobeny, stejně jako zvony, ze zvonoviny, nebo alespoň z kovu, jehož vyzvánění se po úderu k tomuto účelu hodí. Je samozřejmě, že pěkně znějící hodinový cimbál něco stojí. A právě v tom je kámen úrazu. Kdosi chytrý již před mnoha lety přišel na to, že cimbály jsou vlastně zbytečným přepychem, a že když se bicí kladiva instalují přímo ke zvonům, tak se nejen ušetří, ale ani po zvukové stránce to není nejhorší.

Sice se ušetří, ale jinak je to nápad velmi špatný a hloupý! Většina hodinářských firem mezi svými zaměstnanci většinou nemá nikoho, kdo by znal základní zákonitosti týkající se správného zacházení se zvony. Instalace bicích hodinových kladiv pak podle toho vypadá. Nejen že úderové pěsti kladiv bývají vyrobeny z naprosto nepřijatelného materiálu (většinou to bývá tvrdá ocel, ale správný materiál by měl být měkčí než zvonovina – stejně jako zvonová srdce), ale bývají často instalována zcela nemožným způsobem na naprosto nevhodná místa, kdy tloučou nikoliv do úhlového věnce zvonu, ale do zeslabené boční stěny, kde se ozývá nikoliv hlavní tón zvonu, ale některý z vyšších alikvotů.

Našli se i „chytráci“, kteří si všimli skutečnosti, že pokud se do stejného zvonu udeří pokaždé na jiném místě, tak tento zvon zní pokaždé jinak. V této souvislosti vymysleli, že postačí instalovat obě bicí kladiva ke stejnému zvonu, ale každé na jiné místo. Tím je docíleno odlišení zvukové barvy odbíjení „čtvrt – půl – tři čtvrti – celá“ a počtu celých, ale za cenu, že zvon je vystaven zacházení, jaké by bylo možno označit za horší než barbarské! Tvrdá kladiva vytloukají do zvonu prohlubně, které se časem mohou proměnit v díry a vzácný zvon (třeba z 15. století) může být tak nadobro znehodnocen.

V naší diecézi je takových případů naneštěstí velmi mnoho. Snad jeden z nejhorších případů tohoto druhu jsem nedávno řešil ve věži nádherného kostela ve Všeni u Turnova. Odhalil jsem jej čistě náhodou. Zaslých jsem v celou hodinu odbíjení. Čtyři údery (čtvrt – půl – tři čtvrti – celá) zněly velmi podivně. Počet hodin však naopak velmi pěkně a lahodně. Byl jsem si téměř jistý, že kladiva tloučou do starého pěkného zvonu, ale že jedno z nich je zřejmě instalováno způsobem poněkud „svérázným“. Šel jsem se na věž podívat a ke svému zděšení jsem zjistil, že jsem se nemýlil. Objevil jsem již téměř havarijnou situaci, která vyžadovala neodkladné řešení – nevhodně instalované kladivo od památného zvonu odstranit a instalovat k provizornímu předmětu, který bude nějaký čas „nějak“ zvonit (třeba jak „nakřápnutý nočník“) do doby, než se podaří získat řádný hodinový

Všeh, detail poškození zvonu, foto archiv autora článku

cimbál nebo nějakou jeho lepší náhražku. Poškození cenného zvonu je patrné na přiložené fotografii a nevyžaduje dalšího komentáře.

Radek Rejšek,
diecézní kampanolog a organolog

Dětský tábor, 12. srpna 2012

Ohlédnutí za poutí do Svaté země

V závěru loňského roku jsme vás zvali na poutní duchovní cestu do Izraele, kterou pořádá CK Křížek ve spolupráci s Katolickým týdeníkem. Desetidenní cesty po stopách Ježíše z Judské pouště do Jeruzaléma se jako duchovní doprovod účastnil generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbýl.

Před několika dny jste se ze Svaté země vrátili. S jakými pocity?

Byl to životní zážitek. Příležitost, kdy člověk může zásadním způsobem obnovit a prohloubit svoji víru.

Izrael jsem navštívil poprvé, a tak jsem tam prožíval velmi silné okamžiky. Ten asi nejsilnější byl na břehu Genezaretského jezera, v místě nazvaném Petřův primát, kde se připomínají dvě události z evangelia: jednak že Petr vyznal, že Ježíš je Boží syn, a byly mu svěřeny klíče od nebeského království, jednak se tu po svém zmrtyvčvstání Ježíš zjevil apoštolům, pojedl s nimi rybu a třikrát se Petra ptal, zdali ho má rád.

Pouť do Svaté země většinou akcentovala výzvu, že se máme odevzdat Pánu Bohu a že Ježíš je ten, který nás vykoupil, který pro nás žije, který je naším Spasitelem. V okamžiku návštěvy kostela Petrova primátu jsme si uvědomili, že Ježíš je také tím, kdo člověka nečím pověřuje. My mu odevzdáváme svůj život, ale on své vykupitelské dílo naopak svěřuje do našich rukou: do rukou církve, jejích služebníků a vpsledku do rukou každého pokřtěného. Asi nejsilnější moment pouti pro mě byl, když jsem si na tomto místě uvědomil, že ty Petrovy klíče máme tak trochu v ruce každý z nás a že dát někomu klíče znamená dát mu absolutní důvěru a s ní třeba i možnost nechat se vykrást, tedy že je to ze strany Boží akce, kdy se nám lidem dává všanc. To mě opravdu velmi zasáhlo.

Vrcholem pouti byl pobyt v Jeruzalémě. Atmosféra Jeruzaléma je vznešená, avšak zároveň velmi stísněná. Je to město, které je v rukou Židů, muslimů i křesťanů, a všechna ta náboženství si navzájem udělala dosti naschválů, například pošlapala svá drahá místa. Tam, kde stával židovský chrám, jsou dnes mešity, jinde, kde se staly mnohé události z Ježíšova života, najdeme mešity či židovské svatyně, a na místech spojených s historií muslimů a Židů jsou dnes křesťanské svatyně, navíc ještě rozdělené mezi nejrůznější křesťanské denominace, které se navzájem příliš necítí... Já Jeruzalém znamená město pokoje, je to však spíše město, které po pokoji touží, a zatím se mu ho příliš nedostává. To byl pro mě druhý silný emocionální zážitek, a myslím, že je poměrně náročný i pro člověka otrlého. Ježíšovo utrpení a smrt tu dostávají nový rozměr. I proto je pobyt v Jeruzalémě životní zážitek.

V Jeruzalémě jsme navštívili chrám Božeho hrobu, Zeď nářků,

do které jsem i já vložil papírek s napsanou modlitbou. Zážitkem je i projít Křížovou cestou, kde je dnes orientální tržště, kde cítíte vůni koření, slyšíte křik lidí, protahujete se skrz davy... Je to celé takové nezbožné. Člověk si tam však o to více uvědomí, že cesta Ježíšova utrpení pro naši spásu byla špinavá, plná krve, potu, prachu, křiku, nadávek, nikoli krásná a klidná jako v kostele.

Osobně navštívit místa, která zná člověk z Písma, dává nový rozměr. Myslím, že papež Benedikt XVI. to řekl tak, že *Svatá země je páté evangelium*. Je to pravda. Z té země můžeme číst.

Kolik lidí z naší diecéze se pouť účastnilo?

Z celkem 36 lidí bylo osm z naší diecéze: manželé z Liberce, čtyři ženy z Rumburku, jedna z Chomutova a jedna z Ústí nad Labem. Jedna paní byla původem z Lovosic, takže bychom mohli říct devět.

Tito lidé věděli, proč tam jedou. Cestovní kancelář měla cestu pečlivě připravenou. Průvodcem byl Izraelec Daniel, Žid, který má české předky, a potom česká teoložka, sestra Pavla Edita. Tito průvodci nás uvedli do realit a biblicko-teologického kontextu. Můj úkol potom spočíval v tom, abych se nad těmi věcmi spolu s poutníky zamýšlel a poskytoval službu kněze.

Na podzim se uskuteční Národní pouť do Svaté země. Můžeme na ni alespoň takto pozvat?

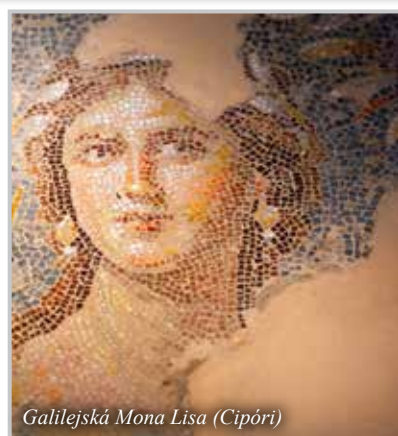
Každá cesta do Svaté země je přínosem pro život křesťana. Kdo chce opravdu sestoupit na jádro své víry, měl by v této zemi pobýt alespoň týden a prožít v klidu tuto pouť v kontextu Ježíšova života.

Křesťanská víra není závislá na určitém místě, a to, co jsme – my poutníci – prožili ve Svaté zemi, může člověk dostat jiným způsobem. Je možná nutná, aby muslim putoval do Mekky, ale jistě není nutná, aby křesťan putoval do Jeruzaléma. Ale pro toho, kdo opravdu chce poznat Ježíšův život a říci se svatým Pavlem, „*uim, komu jsem uoeril*“, je to velmi důležitý krok.

P. Stanislav Příbýl povede na podzim letošního roku ještě jednu pouť do Svaté země. V jejím závěru poutníci navštíví místa, kde budou v rámci národní poutě probíhat hlavní poutní národní bohoslužby.

Novozákonní cesta se Společností pro duchovní hudbu 2. - 11. 11. 2013
Více informací naleznete na www.ckkrizek.cz

Připravila Jana Michálková, foto P. Stanislav Příbýl

Galilejská Mona Lisa (Cipori)

Ohlasy poutníků:

Vážený všichni z CK Křížek, chtěli bychom moc poděkovat za dokonale připravenou cestu, už uvažujeme o Starozákonní cestě příští rok. Sestra Pavla i pater Stanislav byli báječní a Daniel naprosto okouzující. Ještě jednou díky, jsme stále duchem v Izraeli.

(A. D.)

S vděčností stále vzpomínáme na poutní cestu do Svaté země na začátku března, kterou připravila Vaše cestovní kancelář a které jsme se mohli zúčastnit. Pouť měla bohatý program a přinesla nám mnoho nových poznání. Byl to opravdu životní zážitek. Děkujeme Vám a přejeeme všechno dobré.

(E. M., Znojmo, a J. K., Zlín)

Jsmo nadšení. Byl to úžasný zážitek. Pouť do Svaté země pro nás znamenala prohloubení víry i cestovatelský zážitek. Cestovní kancelář Křížek a naši průvodci odvedli skvělou práci, všichni dohromady – celý autobus – jsme byli skvělá parta. S otcem Stanislavem, našim duchovním doprovodem, jsme byli velmi spokojeni. Zájezd jsme dostali jako dárek k šedesátinám a zprvu jsme měli obavy, jak tuto cestu zvládneme, ale bylo to skvělé. Všele ji všem doporučujeme.

(P. G., Žerotín)

Habemus Papam!

Ve středu 13. března 2013 zvolilo konkláve nástupce papeže Benedikta XVI. Novým, v pořadí 266. papežem, se stal kardinál Jorge Mario Bergoglio, jezuita, arcibiskup z argentinského Buenos Aires. Zvolil si jméno František. Je prvním jezuitou, který nastupuje úřad Petrova nástupce.

Konkláve (shromáždění kardinálů, kteří volí nového papeže) začalo 12. března, českým účastníkem byl kardinál Dominik Duka OP.

Jorge Mario Bergoglio SJ se narodil 17. prosince 1936 v Buenos Aires. Na kněze byl vysvěcen 13. prosince 1969 jako jezuita. Působil poté jako novicmistr v San Miguel, kde zároveň vyučoval teologii. V letech 1973-1979 byl provinciálem jezuitů v Argentině a v letech 1980-1986 rektorem filozofické a teologické fakulty v San Miguel. Po dokončení doktorských studií v Německu působil jako zповědník v Córdoba.

20. května 1992 byl jmenován pomocným biskupem v Buenos Aires, biskupské svěcení přijal 27. června téhož roku. Dne 3. června 1997 se stal biskupem-koadjutorem a biskupského stolce v Buenos Aires se ujal 28. února 1998. Zároveň působil jako ordinář věřících východního ritu v Argentině. V letech 2005-2011 byl předsedou Argentinské biskupské konference. Kardinálem jej jmenoval papež Jan Pavel II. dne 21. února 2001.

(Jiří Gračka, www.cirkev.cz)

Inaugurace papeže Františka

Nový papež František v úterý 19. března, o slavnosti sv. Josefa, před katedrálou sv. Petra v Římě převzal odznaky svého úřadu v podobě pallia a rybářského prstenu. Při následující liturgii se v homilii mimo jiné věnoval odkazu sv. Josefa - ochránce či službě, která ho nyní v průběhu pontifikátu čeká.

Ještě před zahájením samotné mše svaté se papež František ve Svatopetrské bazilice pomodlil u krypty s hrobkami

svých předchůdců, aby následně, již před zraky shromáždění na náměstí sv. Petra, přijal odznaky papežství.

V úvodu mše svaté, kterou sloužil spolu se 150 koncelebranty z řad kardinálů celého světa, poděkoval všem přítomným za účast na této slavnosti. Náměstí před chrámem sv. Petra zcela zaplnili nejen členové 130 státních delegací či zástupci různých církví, ale i poutníci, mj. i z České republiky.

Svatý Josef jako ochránce, to bylo stěžejní téma první části promluvy Svatého otce. Připomněl jednak jeho úlohu ochránce Panny Marie i ochránce církve, a poukázal i na skutečnost, že ochránce a pečovatelem o druhé musí být každý z nás. Svěho patrona, sv. Františka z Assisi, tu zmínil jako následovníka ochránce „celého tvorstva“.

Když hovořil o své nastávající službě v úřadu Petrova nástupce, řekl, že ji chápe jako povolání do služby: „*Dnes na slavnost svatého Josefa slavíme zahájení služby nového římského biskupa, Petrova nástupce, a ta s sebou nese také určitou moc. Jistě, Ježíš Kristus dal Petrovi moc, ale o jakou moc se jedná? Po trojí otázce, kterou Ježíš kladl Petrovi ohledně lásky, následuje trojí výzva: pas mé beránky, pas mé ovce. Nikdy nezapomínejme, že pravá moc je služba a že také Papež, aby mohl tuto moc vykonávat, musí se nořit stále více do služby, jejímž zářivým vrcholem je kříž; musí hledět na pokornou, konkrétní a na víru bohatou službu svatého Josefa a jako on rozevřít náruč, chránit celý Boží lid, vroucně a něžně přijímat celé lidstvo, zvláště ty nejhudší, nejslabší a nejmenší, o kterých mluví Matouš v souvislosti s poslední soudem, který je o lásce: toho, kdo hladovění, žízní, je cizincem, nahým, nemocným a vězněným (srov. Mt 25,31-46). Jedině ten, kdo slouží s láskou, dovede chránit!*“ A stejně jako krátce po svém zvolení i tentokrát poprosil přítomné a ty, kteří sledovali slavnost prostřednictvím médií, aby se za něho modlili.

Po skončení mše svaté pozdravil představitel oficiálních delegací před oltářem Konfese.

Prsten zvaný rybářský, který papež převzal, je osobním odznakem každého římského pontifika a symbolicky odkazuje na nástupnictví po prvním papeži, apoštolovi Petrovi, rybáři. Pallium je vlněná insignie s šesti vyšívanými kříži, která se nosí přes ornát. Vlana je získána ve dvou beránků, kterým papež žehná ve svátek sv. Anežky Římské

(21. ledna). Symbolizují ztracenou ovci, kterou se vydává hledat a kterou zachraňuje Dobrý Pastýř, a zároveň Ukřižovaného Beránka, obětovaného za spásu lidstva. Pallium vyjadřuje také jednotu s římskou církví. Může je oblékat pouze papež a arcibiskupové metropolitě.

Po vzoru svých předchůdců si ponechává své biskupské motto „*Miserando atque eligendo*“ (tzn. Pohlédl na něj s milosrdenstvím a vyvolil si jej.) - slova sv. Bedy Ctihodného - a zachovává si i svůj biskupský znak, upravený do aktualizované podoby.

František Jemelka, TS ČBK, kráčevo

Zdroj: ČTK, www.radiovaticana.cz

Děkujeme panu Romanu Albrechtovi za poskytnuté fotografie.

Křížová cesta očima libereckých dětí

Ve fotogalerii na straně 23 si tentokrát můžete prohlédnout křížovou cestu, kterou z ručně barveného papíru vytvořily liberecké děti pod vedením pastorační asistentky Jolany Těminové. Toto velice povedené výtvarné dílko je v současné době vystaveno v kostele sv. Antonína Paduánského v Liberci-Ruprechticích. Nafotil je pro vás František Manlig.

Chtěli jsme dětem přiblížit velikonoční události nějakou pro ně srozumitelnou formou. Křížová cesta, kterou u nás v kostele máme, je dílem akademické malířky a má nesporně uměleckou hodnotu, ale děti jí nemohou rozumět, natož pak o ní přemýšlet. Křížovou cestu z ručně barveného papíru jsme dělali s dětmi na náboženství - na výtvarném kroužku -, a protože byla časově náročná, sešli jsme se společně i v jedno sobotní dopoledne. Přípravovalo ji 15 dětí a tři maminky. Práce byla obohacující jak pro děti, tak pro maminky - děti měly zájem o jednotlivá zastavení, ptaly se, přemýšlely o nich. Myslím, že je to dobrý způsob, jakým by děti mohly k Pánu Ježíšovi získat více osobní vztah. Sama práce byla obohacující jednak pro ty, kdo se na ní podíleli, a také i pro ostatní, kteří chodí do kostela a mohou si ji s dětmi prohlížet a vysvětlovat jim smysl velikonočních událostí. Pro dospělé je zdrojem nového pohledu - děti vnímají věci prostě jinak než my dospělí, a myslím, že je dobré si půjčit občas jejich oči.

Jolana Těminová, Liberec-Ruprechtice

Život v hanychovském kostele 1914-2013

Byl jsem požádán, abych do Zdislavy napsal příspěvek o benefičních koncertech, které se už několik let pořádají v našem kostele. V Liberci jsem teprve několik měsíců, a necítím se tedy být k tomu kompetentní. Tak vás prosím při čtení následujících řádků o velkou shovívavost. Třeba to podnítl někoho zasvěcenějšího, aby znovu o hany-

chovském kostele a zdejších benefičních koncertech napsal - více a lépe.

Nejprve k historii hanychovského kostela: Dolní a Horní Hanychov jsou dnes částmi města Liberec a patří do farnosti Liberec-Rochlice. V druhé polovině 19. století, kdy celé Liberecko prožívalo velký hospodářský, ale také i kulturní vzestup, zrodila se v Hanychově touha nejen po vybudování vlastní školy, ale i vlastního kostela. Obyvatelé jak Dolního, tak Horního Hanychova ustanovili Chrámový spolek pro zalo-

Napsali jste...

žení kostela, a začali i shromažďovat finanční prostředky. Naplnění tak velkorysého záměru vyžadovalo i velkou vytrvalost. Obyvatelé, většinou katolíci německé národnosti, nebyli žádní velcí boháčové a trvalo to roky, než se mohlo přistoupit k zakoupení pozemku, vyprojektování stavby a podání žádosti na příslušné instituce. 4. října 1914 rakouský císař František Josef I. stavbu schválil a o několik dní později začaly první výkopové práce. 24. května následujícího roku byl položen základní kámen nového kostela, za jehož patrona byl zvolen svatý Bonifác.

Kostel se budoval v době první světové války. Na válečných frontách umírali vojáci, nesnadný život měli i ti, co zůstali doma. Bída, drahota, nemoci..., to všechno ohrožovalo i stavbu Božího domu. Na stavbu se musely použít levnější materiály, byla zvolena střízlivá výzdoba kostela, pořízení varhan bylo odloženo na pozdější dobu, až budou splaceny všechny dluhy. Přes všechny tyto překážky stál už v roce 1918 na katastru Dolního Hanychova v těsném sousedství Hanychova Horního nový kostel a probíhaly dokončovací práce, aby bylo možné pozvat biskupa k jeho posvěcení. To se uskutečnilo 14. září 1919 litoměřickým biskupem Josefem Grosselem.

Budování domu Božího stálo hanychovské obyvatelé nemalé úsilí, ale na druhou stranu vytvořilo ke kostelu hluboký vztah, který byl násilně přerušeno po druhé světové válce odsunem německých obyvatel. V druhé polovině 20. století zažil kostel i dobu opuštěnosti. Byla období, kdy se zde nekonal bohoslužby, mocní tohoto světa uvažovali, že kostel přebudují na koncertní sál; kostel byl i několikrát vykraden.

Se změnou společenských poměrů po roce 1989 svítila i kostelu sv. Bonifáce naděje na lepší časy. Vytvořilo se zde společenství křesťanských rodin, které se zde scházejí k bohoslužbám

a starají se o úklid a výzdobu kostela. Dá se říci, že navázaly na dílo původních obyvatel, kteří čas od času také do Hanychova zavítají a chtějí vidět kostel, ve kterém byli pokřtěni a kam jako děti chodili na bohoslužby, v jakém stavu se nachází nyní.

V roce 1994 byl kostel Ministerstvem kultury ČR prohlášen za kulturní památku chráněnou státem. Tato ochrana však neznamená, že se automaticky na opravy kostela pohrnou peníze. Těch se nedostávalo jak při budování kostela před sto léty, tak i nyní při jeho údržbě. Díky velkému úsilí místních farníků byla opravena střecha, zrestaurovány všechny vitráže v chrámových oknech, pořízeno jejich ochranné předsklení, zakoupeny nové elektrické věžní hodiny a na místo ve válce odebraných zvonů pořízeno elektroakustické vyzvánění. Pro nedostatek financí z veřejných zdrojů se často hledala pomoc i v zahraničí. Patron kostela, svatý Bonifác, často otevřel srdce lidí k pomoci i v sousedním Německu.

Finanční podpora místních obyvatel se především uskutečňovala přes benefiční koncerty, které pořádala a stále pořádá rodina Skalických. Syn Radek je profesionální hudebník, který dokázal pro benefice získat další, převážně mladé umělce, a tak do dneška už bylo v kostele uspořádáno 44 benefičních koncertů.

Hudba povznáší srdce člověka, a proto byl zpěv vždycky neoddělitelnou součástí liturgie. Škoda jen, že se dnes na to často zapomíná a lidí málo zpívají. V Hanychově na to nezapomněli a dlouho nosili v srdci touhu pořídit pro doprovázení lidového zpěvu v kostele varhany. To se podařilo teprve nedávno za mého předchůdce P. Lukáše Bradny OFM. Varhany zakoupené v Německu na splátky byly do našeho kostela nainstalovány a poté požehnány otcem biskupem Janem Baxantem v roce 2009, kdy se slavilo devadesáté výročí posvěcení kostela. V loňském roce bylo splácení varhan ukončeno, a tak se otevřela cesta k dalším krokům při zvelebování kostela.

Na letošní rok připravili farníci s mým předchůdcem další důležitý projekt, kterému se co do rozsahu žádný předchůzci nevyrovná. Na starost ho má hlavně rodina Zatloukalova. Původní záměr provést přestavbu značně zchátralé kostelní věže, aby nejvyšší patro u hodinových ciferníků mohlo zájmem posloužit jako vyhlídka na město a široké okolí a spodní patro věže mohla sloužit jako výstavní a přednáškové prostory, se rozšířil o další rekonstrukce. Pod chrámovým kůrem vznikne temperovaný prostor umožňu-

ující pořádání výstav, kostelní interier bude mít novou podlahu, bude nově ozvučen a také bude do kostela vybudován bezbariérový přístup. Objem prací dosahuje téměř 10 milionů korun. 85 % můžeme získat z fondů Evropské unie, ale zbytek má ze svých zdrojů uhradit farnost. Částka 1,5 milionu korun mnohonásobně převyšuje naše možnosti, a tak jsme nuceni hledat jinde. Snad se to podaří. Zahájení stavebních prací bude znamenat (doufejme, že jen krátkodobě) uzavření kostela. Pak bychom mohli blížící se 100. výročí budování kostela a jeho posvěcení slavit v plném lesku.

Letos, kdy si připomínáme 1150. výročí příchodu slovanských věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu a kdy prožíváme Rok víry, prosíme i sv. Bonifáce, který hlásal křesťanskou víru v sousedních německých zemích od roku 716 (bude to zkrátko 1300 roků), aby pomohl i nám, lidem slabým ve víře, nejen při rekonstrukcích staveb z kamene, ale i při budování živých chrámů.

Ať z kamenných kostelů, a ještě více ze srdcí všech Kristem vykoupených lidí radostná chvála k Boží oslavě.

Menší bratr Jan Nepomucký Svoboda

Divadelní Jablonné

Česko-německé komunitní divadlo vás zve na premiéru představení Květen v Jablonném/Mai in Deutsch-Gabel. Přípravy vrcholí, shánějí se kostýmy, vymýšlí scénografie, světla, hudba, je potřeba vyrobit plakáty. Přitom ale moc neubývá disputací o smyslu té které scény a toho či onoho gesta, které doprovázejí všechny zkoušky komunitního divadla a dávají mu zvláštní sociální význam. Příběhy jednotlivých divadelních postav postupně vznikaly z příběhů našich příbuzných či známých, z příběhů, které jsme chtěli vyprávět nebo se kterými jsme se chtěli na divadelních prknech svým způsobem poprat. Od září 2012 se totiž v refektáři dominikánského kláštera v Jablonném v Podještědí schází skupina komunitního divadla pod vedením režisérky Martiny Čurdové.

Jak tedy vypadá zápletky? V květnu 1942 se Gabriela Veverková, po mamince Rosenthalová, sblíží v petrovické restauraci s mladým příslušníkem Wehrmachtu s Karlem Kreuzem. Ten ovšem rukuje druhý den na východní frontu. Gabriele se v příštím roce narodí syn Hermann. Po válce zůstává díky svému českému původu jako jediná z rodiny v Jablonném. Osudy dalších lidí se proplétají a příběh eskaluje na prvního máje 1975.

Dost bylo ovšem naznačování, přijďte se zkrátka podívat. Na prvního máje 2013 v 18 hodin. Výjimečné je také místo představení: díky vstřícnosti zastupitelů města a technických služeb města (TSM) budeme moci představení uvést v druhém patře bývalého kostela, posléze pivovaru, posléze muzea a školy a nyní skladu TSM. Vstup bude možný přes vyhlídkovou věž města. Bývalý pivovar je místem, které vždycky sloužilo komunitě, a my bychom naším projektem chtěli alespoň drobně přispět k tomu, aby se k tomuto posláním vrátil. V pátek 26. dubna v 11 hodin proběhne tisková konference spojená s generální zkouškou.

Ty, kteří by si rádi udělali výlet na premiéru představení Květen v Jablonném/Mai in Deutsch-Gabel, bychom chtěli upozornit na zahájení poutní sezony v bazilice sv. Zdislavy a sv. Vavřince. Prvomájový den začne mší svatou v 10 hodin a po ní bude následovat průvod ke Zdislavině studánce, jejíž vody budou požehnány. Nad studánkou se tyčí středověký hrad Lemberk, kde můžete od 15 hodin navštívit 13. ročník Svatozdislavského benefičního podvečera a herec Divadla Jary Cimrmana Miloň Čepelka. Součástí pořadu bude i výstava fotografií Jarky Váňové. Kulturní den pak završí komunitní divadlo.

Za o.s. Centrum svatě Zdislavy
Barbora a Karel Spalovi

Duchovní obnova v Liberci-Ruprechticích

Ve dnech 8. a 9. března 2013 proběhla v naší farnosti duchovní obnova pod vedením otce Dominika Valera OFM na téma spiritualita sv. Františka a sv. Kláry.

Obnova měla velký úspěch, provázela ji přátelská, téměř rodinná atmosféra. Na konci setkání každý z účastníků měl příležitost vyslovit svůj názor. Bylo zajímavé, že každého se dotkla jiná myšlenka, každý přemýšlel o jiných slovech, ale všichni odcházeli s vědomím, že se dozvěděli něco, co bylo důležité osobně pro každého z nich. Každého také oslovila jiná část programu - někoho přednáška, jiného kázání o. Dominika při mši svaté,

jiného zase rozjímání netradičních textů křížové cesty či noční adorace před Nejsvětější svátostí.

Tato adorace začala ve 21 hodin večer a končila ráno ve čtyři hodiny, přičemž se lidé střídali po jednom po hodině či půlhodině, jak kdo mohl. Kostel byl osvětlen jen svíčkami a pro všechny to byl hluboký zážitek. Lidé po skončení duchovní obnovy začali dokonce žádat pravidelné noční adorace.

V noci, během čekání, až na nás přijde řada, jsme s některými ženami zatím ve farním sále tvořily obraz Poslední večeře Páně. Přečetly jsme z Písma svatého, jak tuto událost popisují evangelisté, a pustily se po krátké diskuzi na dané téma do práce. Byla to pro nás taková netradiční forma rozjímání... každou z nás z této události zaujalo něco jiného a myšlenky jsme si navzájem sdělovaly. Byl to velmi krásný večer.

Na ukázkou posílám dva obrazy - jeden zdůrazňuje pospolitost a jednotu Pána Ježíše a apoštolů včetně Jidáše, který pak odešel „do temné noci“, aby Pána zradil, na druhém je zdůrazněna pokora a láska Pána Ježíše, se kterou měl svým apoštolům nohy.

Byla to velmi pěkná duchovní obnova. Nezbyvá než se vděčně a pokorně sklonit před Pánem, který si každého z nás vede svými cestičkami, a poděkovat mu za péči, s jakou řídil naše dvoudenní setkání - ke spokojenosti všech.

Jolana Těminová, Liberec-Ruprechtice

o česko-německých vztazích

Dokončení z minulého čísla

Naše rodina se do odsunu nedostala

Vím, že naše rodina byla k odsunu připravená. Směrnice vysídlování umožňovaly odklad odsunu v případě, že rodina nebyla celistvá. To se týkalo obyčejně rodin, kde otec byl vězněn. My jsme třikrát ten odklad dostali. Pamatuji si, jak jsem v šestačtyřicátém roce jako kluk byl s maminkou na národním výboru. Nakonec nám úředník řekl, že je to naposled a v příštím transportu půjdeme bez ohledu na to, jestli tatínek bude s námi, nebo nebude. V sedmačtyřicátém roce pak žádný transport už nebyl, tak jsme zůstali, stejně jako dalších asi šest set tisíc Němců, z nichž velká část měla být ještě odsunuta později. Zůstat směli jen ti, kdo žili ve smíšených manželstvích, patřili k takzvaným antifašistům nebo byli potřební jako pracovníci či odborníci.

Mons. Anton Otte s Řádem TGM

Chodil jsem do české školy

Do české školy jsem začal chodit hned od třetí třídy, z osmiletky jsem se trochu s obtížemi dostal na jedenačtiletku. Po maturitě můj kádrový posudek vypadal tak, že jsem nebyl doporučen ke studiu žádného směru. Ale musím k tomu hned dodat, že to nebylo pro naše nebo pro moje nemectví, ale pro „nepříznivý postoj vaší rodiny k současnému zřízení“. Dostal jsem ještě naději: „Zapojte se do budování socialismu a dokažte, že váš postoj k našemu socialistickému zřízení je jiný než vaší rodiny.“ Ale to jsem jim nikdy neprokázal.

Kdybych mohl být farářem, neodešel bych

V šedesátém roce tedy bylo povoleno naše vystěhování. A tehdy nastal problém: bylo nás sedm dětí a naše vzdělávání i duchovní vedení bylo po celou dobu v českých rukách! Já jsem měl české školy, české kněze, české přátele. Jen doma jsme mluvili německy. Asi bych do Německa tedy neodešel, kdybych měl možnost studovat teologii v Čechách. Od malička jsem chtěl být farářem, a tuto perspektivu jsem neviděl - to byl důvod, proč jsem odešel.

Dvě tíživé otázky při odchodu do Německa

Moji sourozenci byli velice skeptičtí, měli strach ze dvou věcí: na Jesenicku jsme ani pořádně nechytali Svobodnou Evropu, jediné německý rozhlas a trochu rakouský. Tak komunistická propaganda působila i na nás. Slyšeli jsme, že v Německu došlo k radikalizaci vyhnanců,

Odpověď na otázku nezaměstnanosti

Otázka nezaměstnanosti se vyřešila hned, jak jsme přijeli do lágru

v Hofu. Hned druhý den za námi přišli úředníci z úřadu práce a nabízeli nejrůznější pracovní místa. Charitní sestra nás předtím upozornila, že máme nárok na čtrnáct dní dovolené a podporu v nezaměstnanosti a že se nemusíme nechat přemluvit hned. To bylo první překvapení: nezaměstnanost v Německu nebyla. Říkali nám polopravdu. V českých médiích se objevovala čísla nezaměstnaných, která se zveřejňovala i v Německu, ale už ne čísla volných pracovních míst.

Odpověď na otázku nesmiřlivosti

Odešel jsem do Königsteinu, kde byl tehdy i kněžský seminář pro bhoslovce pocházející z východních zemí, založený hned po válce. Němečtí biskupové byli opatrní v jejich přijímání do běžných seminářů ze dvou důvodů: zaprvé nemohli všechny přijmout, protože budovy byly poškozené, a zadruhé v prvních měsících a letech se nevědělo, jak to bude dál. Varianta, že se jednou vrátí zpět, tenkrát ještě existovala. Proto založili seminář v Königsteinu, který se časem stal místem, kde se scházeli zodpovědní křesťané z nejrůznějších zemí. Pořádaly se tam také poutě, konference. Tenkrát jsem poznal lidi z Ackermann-Gemeinde, kteří byli rádi, že si se mnou mohou promluvit česky, zazpívat české písně. Nepočítal jsem tam žádnou nenávisť; naopak, oni se začali učit česky! Ackermann-Gemeinde bylo společenství, které mi vzalo obavu před nepřátelským postojem k Čechům. Neřekám, že to bylo všude takto, samozřejmě v jiných organizacích byly postoje dost radikální, požadovali nápravu, revizi poválečného uspořádání a prázdení „práva na vlast“.

Ackermann-Gemeinde

Ackermann-Gemeinde je společenství křesťanů, převážně katolíků, z českých zemí, které bylo založeno v lednu v roce 1946 v Německu. Zodpovědní kněží a někteří politici, kteří se vrátili ze zajetí, se sešli 13. ledna 1946 proto, aby v té dramatické situaci, která v tehdy v Německu byla, nějakým způsobem pomohli. Šlo nejen o integraci českých Němců mezi starousedlíky, tedy pomoc nejen při hledání práce a obydlí. Museli se vypořádat s velice tíživou otázkou, proč Bůh toto připouští. Mnozí se necítili ničím vinní než tím, že byli Němci. Museli tedy osud přijmout ve víře, že to je v úradku Božím, kterému nerozumíme. Odtud název Ackermann-Gemeinde.

Oráč z Čech

Oráč z Čech je raně středověké literární dílo, ve kterém se hlavní postava, Oráč, dostává do sporu se Smrtí v otázce, proč musela jeho manželka, kterou miloval, zemřít a on tu zůstal sám s dětmi. Všechno se mu zhroutilo. Finále sporu bylo důležité pro situaci tehdejších vyhnanců z Čech: nakonec zasahuje Bůh a potvrzuje oběma, Smrti i Ackermannovi, že se výtečně přeli a argumentovali, ale vytýká jim, že při své diskusi zapoměli na Strůjce lidských osudů. Ackermann nakonec v dojemné modlitbě přijímá osud z rukou Božích, i když úplně nerozumí.

Oráč z Čech/Der Ackermann aus Böhmen je dílo, které napsal Jan ze Žatce okolo roku 1400. Patří mezi základy středověké německé literatury.

Obdivuji je

Obdivuji ty, kdo Ackermann-Gemeinde založili. Oni takto uvažovali v době,

kdy ještě velká část vysídlených byla v táborech! Usazování rodin z vysídlenec táborech mezi domorodce bylo dost násilné. Starosta s policistou obcházeli obec, a kdo měl dvě místnosti, musel jednu z nich odezdat pro vyhnance.

Nepřislouší nám ptát se na hříchy jiných

V té době bylo oněm mužům – a jedna žena byla mezi nimi – jasné, že k uzdravení toho, co se stalo, může dojít jedině smířením. Já jako příklad uvádím rád jejich modlitbu, protože to ukazuje naši cestu ke smíření: „Nejsvětější Bože, velkým utrpením jsi nás postihl za naše hříchy. Ale vše, co jsi nám učinil, ó, Pane, učinil jsi po spravedlivém soudu. A teď nám nepřislouší ptát se na hříchy jiných, musíme se vyznat z vlastní viny.“ Důležitější je zpytovat své vlastní svědomí než vyčítat hříchy druhým.

Má naděje se splnila

Cesta Ackermann-Gemeinde byla hodně složitá, ale rozuměl jsem jí. Když jsem byl ještě v Čechách, snil jsem o tom, jak to muselo být krásné, když Češi a Němci žili spolu. Když jsem se dověděl, že se v třicátých letech konal Československý katolický den, který nebyl jen český, ale opravdu československý a českoněmecký, polský, maďarský. Nebo když jsem zjistil, že Masarykovu rakev doprovázeli vojáci všech národností: Čech, Němec, Polák, Rusín, Slovák a Maďar. To mi dávalo naději a musím říct, že se splnila. Je toho sice ještě dost, co by bylo zapotřebí, ale můžeme s dobrým svědomím říct, že dnes jsou česko-německé vztahy tak dobré, jako nikdy nebyly. A co dobré ještě není, je na dobré cestě.

*Připravila Hana Klára Němečková
Foto archiv Mons. Antona Otteho*

Předávání Řádu TGM, 28. října 1997

Mons. Anton Otte

Narodil se 15. srpna 1939 ve Vidnavě. Maturoval v roce 1957 v Jeseníku, v letech 1958-1960 pracoval jako dělník v textilní továrně v Krnově. V roce 1960 vycestoval do Německa, v roce 1967 byl vysvěcen na kněze.

V letech 1991-1996 a nyní opět od roku 1998 je vedoucím kanceláře Ackermann-Gemeinde v Praze. V roce 1996 byl vyznamenán Řádem TGM a v roce 1998 obdržel v Německu Velký spolkový kříž za zásluhy (Bundesverdienstkreuz). V roce 2001 byl jmenován čestným kanovníkem Královské kolegiální kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě, v roce 2005 byl pak jmenován sídelním kanovníkem a v roce 2009 byl zvolen děkanem této kapituly. Papež Jan Pavel II. ho roku 2005 jmenoval papežským kaplanem. 18. června 2011 převzal v Pračaticích nejvyšší vyznamenání německé organizace Ackermann-Gemeinde za celoživotní přínos ke zlepšení česko-německých vztahů.

Úmysly apoštolátu modlitby na rok 2013

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro tento měsíc, aby...

1. úmysl všeobecný
2. úmysl misijní
3. úmysl národní

Duben

1. Aby veřejná modlitba a oslava víry byla pro věřící pramenem života.
2. Za místní církve v misijních zemích, aby byly znamením a nástrojem naděje a vzkříšení.
3. Aby věřící křesťané nacházeli v Božím slově útěchu, naději a radost.

Květen

1. Za ty, jimž je svěčeno vykonávání spravedlnosti, aby vždy jednali bezúhonně a podle svého svědomí.
2. Za kněžské semináře, zvláště v misijních církvích, aby formovaly pastýře podle Kristova srdce, zcela oddané hlásání evangelia.
3. Aby děti již v rodině dostávaly od rodičů pevný základ křesťanského života.

www.cirkev.cz

Diecézní charita Litoměřice působí v Mongolsku již sedm let. V rámci jednorázové finanční pomoci v minulosti několikrát podpořila místní Salesiány Dona Bosca, kteří díky Charitě zakoupili například školní autobus. Na několika projektech spolupracovala s Charitou ČR a v roce 2012 zahájila nový samostatný projekt s názvem Dali – Křídlo, který nabízí lidem dobré vůle možnost podpořit vzdělání chudých a potřebných dětí v Mongolsku. Realizací projektů v Mongolsku je litoměřickou Charitou pověřen pan Roman Striženec, který Mongolsko několikrát osobně navštívil. Jeho poslední cesta se uskutečnila v prosinci loňského roku a trvala čtrnáct dní. Přestože je Mongolsko zemí nesmírně zajímavou, pro mnoho lidí zůstává „velkou neznámou“. Zeptali jsme se tedy pana Striženec na postřehy a zážitky z cest, které nám možná pomohou zmiňovanou zemi trochu přiblížit.

Proč zrovna Mongolsko?

Mongolsko je jednou z prioritních zemí české zahraniční rozvojové spolupráce. Charita zde působí především v oblasti vzdělávací, zdravotní a sociální. Myslím si, že právě tyto oblasti je potřeba rozvíjet s ohledem na stávající společenskou situaci v zemi.

Druhým důvodem je skutečnost, že se v předchozích letech stala Česká republika cílovou zemí pro mnoho občanů Mongolska, kteří sem přijíždějí za prací a stávají se klienty našich poraden pro cizince. Vzhledem k ekonomické situaci byl však tento trend zastaven a dnes již další lidé z Mongolska prakticky nepřijíždějí.

veřejných služeb. Pro mnoho lidí začalo být obtížné najít na venkově zdroje obživy a smysluplné životní perspektivy a začali se stěhovat do měst, zejména do Ulánbátaru. Nutno podotknout, že příčinou této vnitřní migrace byla i liberalizace společnosti, která do té doby prakticky nedovolovala lidem měnit svůj životní prostor. Dnes žije ve městech asi šedesát jedna procent mongolské populace, která činí zhruba dva a půl milionu obyvatel, přičemž jen v Ulánbátaru žije okolo milionu lidí. Města pochopitelně nemohou takový demografický nápor zvládnout, takže důsledkem je soubor problémů počínaje znečištěním vodních zdrojů a ovzduší přes dopravní problémy až po chudobu, nezaměstnanost a s tím související patologie.

Jaký byl úkol vaší poslední cesty?

Mým úkolem bylo provést inspekci mobilních ošetřoven (místní je označují jako „medpunkty“) v provinciích Zavkhan, Khentii a Skuhbaatar, které zde od roku 2012 zřizuje Charita ČR v rámci Projektu zahraniční rozvojové spolupráce ČR. Ošetřovny mají zajistit dostupnost základní zdravotní péče pro obyvatele odlehklých oblastí. Jedná se o jurty vybavenou základním zdravotnickým a diagnostickým vybavením, která migruje společně s pohybem přilehlých komunit. Výhodou je, že lékař může žít hned vedle ošetřovny, takže je v případě potřeby dostupný prakticky nepřetržitě. Na první pohled to může vypadat banálně, nicméně v mongolských podmínkách může být včasný lékařský zásah otázkou života a smrti – zejména ve vztahu k dětem, novorozencům, těhotným ženám a rodičkám, ale také k úrazům. Dříve lékaři působili

tak, že v určitých intervalech objížděli rodiny a zdravotnické úkony prováděli v domácnostech. To bylo jednak nákladné a jednak ne vždy měli k dispozici lékařské vybavení. Také místní rodiny vítají možnost docházet do medpunktu. Je zřejmé, že kromě zamýšleného medicínského efektu je ošetřovna pro místní obyvatele symbolem toho, že na ně centrální úřady nezapomínají.

Navštívili jsme také několik místních nemocnic, které mě mile překvapily svou čistotou a až domáckým prostředím pokojů. I zde vidím smysluplnost projektu pro místní lidi. Ředitelé nemocnic potvrzují, že poté co byly v oblasti zřízeny medpunkty, zásadně se snížil tlak pacientů na nemocnici a místní obyvatelé mají geograficky dostupnější zdravotní péči. Lékaři také vyzdvihují možnost včasné diagnostiky infekčních onemocnění, kardiovaskulárních onemocnění a následnou efektivnější léčbu stejně jako zlepšenou těhotenskou péči. Během návštěv jsem se pokusil zorientovat v oblasti financování zdravotnictví v Mongolsku, po vyslechnutí asi deseti různých variant jsem to však vzdal.

Zúčastnil jsem se také pravidelné koordinační schůzky lékařů místních nemocnic a zdravotnických zařízení, kde byly slavnostně předány ultrazvukové diagnostické přístroje, které Charita ČR zakoupila z veřejných prostředků České republiky.

Jakými zdravotními problémy nejčastěji trpí lidé v Mongolsku?

Co se týče zdravotního stavu Mongolů, jsou asi největším problémem onemocnění zažívacího ústrojí a vysoký krevní tlak, což bezesporu souvisí se životní správou. Ve městech je problémem také tuberkulóza, na venkově trpí lidé pro změnu nemocemi přenášenými hospodářskými zvířaty. Známou skutečností je špatně indikované nadužívání antibiotik jak u lidí, tak u hospodářských zvířat. Domnívám se, že to může souviset s prvky magického myšlení Mongolů, kteří bezesporu chápou účinnou terapii antibiotiky spíše jako univerzální rituální prostředek proti nemocem. Poměrně mě překvapilo sdělení lékařky, že i v případech nekomplikovaných těhotenství mají ženy povinnost být hospitalizovány dvacet jedna dnů před termínem porodu.

V Mongolsku jste byl již po několikáté, vnímáte ve společnosti nějaké změny?

Mongolsko je země plná překvapení. Jen samotná cesta na místo byla zajímavá. Domluvit cenu v taxíku se nezdařilo, a tak jsem se spolehl na zkušenosti z předchozích cest, kdy jsem nikdy neměl problémy s předražováním. Přestože taxíky nejsou zpravidla vybaveny taxametry, bylo vždy věcí cti naučtovat si pouze to, co spravedlivě náleží. Po hodině cesty jsem však zjistil, že spoléhat na čest se nevyplácí. Cena čtyřicet tisíc tugriků (asi dvacet sedm Euro) opravdu neodpovídala službě, nehledě na to, že se k nám cestou přidala manželka taxikáře, který využil příležitosti, aby ji dopravil do centra. Až po varování, že si tedy zavolám kolegy Mongoly, šofér přistoupil na návrh dvaceti Euro a odjel. Časy se mění...

Při cestě městem jsem nemohl přehlédnout rozkvétající stavební ruch. Všude jsou rozestavěné obytné i komerční budovy. Přes to ale Ulánbátar neztrácí svou typickou tvář post-sovětské metropole. Centrum tvoří několik výškových budov a betonových bytovek a předměstí rozsáhlá jurtoviště, kde se usazují lidé, kteří opustili venkov. Oproti předchozím letům je v jurtovištích mnohem více položených patrových domků obehnaných dřevěnou ohradou.

Jakým jazykem jste se na cestách domlouval? Ovládáte mongolštinu?

Mé znalosti mongolštiny jsou více než chabé, tak jsem spoléhal na znalost angličtiny svých mongolských kolegů. Když jsem se však po přiletu

dozvěděl, že mi společnost a tlumočnicka na cestách bude dělat šofér Nyama, bylo mi jasné, že musím osvěžit také jazyk ruský.

Předávání zdravotnického vybavení, foto Roman Striženec

Jak Evropan snáší místní životní podmínky?

Několik nocí jsem strávil v celkem příjemném hotelu. Hotel se sice tvářil honosně, ale šlo jen o typické asijské matení. Když jsem šel například zaplatit účet, recepční mě bezelstně poslala rozmnít si bankovky. Pokusil jsem se také domluvit probuzení telefonem, které však evidentně nikdo neakceptoval, jelikož při mém odchodu recepční sladce spala s hlavou opřenou o stůl. Další den jsme přenocovali na ubytovně, kde už bylo o něco hůř. Pokoj byl neskutečně studený, ale našťáště jsem byl vybaven spacákem. Teplá voda pochopitelně netekla, ale i kdyby byla, netroufl bych si v takové zimě riskovat zápal plic. Stále se však dalo slušně vyspat. Následující noci v jurtách jsem se pro zimu nemohl dočkat rána. Obdivuji tvrdost, s níž lidé na venkově umí snášet extrémní nepohodlí.

Mongolská kuchyně asi není z nejpěstřejších...

Ano, mongolská kuchyně je poměrně prostá a jednotvárná. Je založená na běžně dostupných surovinách, jako je mouka, sůl a skopové maso. Zelenina je spíše výjimkou a jedná se hlavně o mrkev a brambory. Na jídlo bych si v zásadě zvykl, ale nikdy se mi nepodařilo nalézt zálibu v tlustém skopovém mase. Ovčí tuk je však místními brán jako pochoutka – malé děti v jurtě brzy po narození žvýkají místo dudlíku řádný kousek loje, v každé porci masa je alespoň polovina tuku a kus špeků z ovčí oháňky se pokládá jako špetku sousto na hromádku rýže. Nejobvyklejším jídlem jsou „buuzu“ – nadrobno nasekané skopové maso zabalené a uvařené v těstové taštičce, „khusuur“ – varianta těhož, jenom smažené, a různé druhy vývarů. K jídlu se podává slabý čaj s mlékem a špetkou soli. Běžnou přílohou bývá vařená rýže nebo brambory. Zajímavé je, že není nezdivořilé při jídle mlaskat a dávat jinými zvuky najevo, že pohoštění je chutné.

Hodnotíte svou cestu jako úspěšnou?

Mým úkolem bylo provést monitoring a výsledek je jednoznačný. Není pochyb, že projekt se výjimečně trefuje do potřeb místních lidí. Je potřeba vypilovat pár věcí, ale v zásadě by mohlo jít o ukázkový příklad zdařilé a fungující zahraniční rozvojové spolupráce. Dlužno říci, že místní samospráva je jako přijímací partner aktivní a iniciativní a do rozvoje projektu vkládá významnou měrou vlastní prostředky.

Připravila Edith Kroupová, DCH Litoměřice

Výšetření pacientky v mobilní ošetřovně, foto archiv CHČR

Co vnímáte jako hlavní příčinu sociálních problémů mongolské společnosti?

Jednou z klíčových příčin je migrace obyvatel z venkova do měst. V důsledku společenské transformace devadesátých let došlo k výrazným změnám vlastnických vztahů na mongolském venkově a k proměně veřejných služeb a institucí. Byla privatizována zemědělská družstva a došlo k redukci zdravotnických, vzdělávacích a kulturních

Projekt „Dali – Křídlo“ spočívá v přesvědčení, že prostor pro živé projevy dobré vůle lidí není omezen hranicemi a že odpovědnost za druhé, kteří s námi pobývají na tomto světě, nemusí nutně končit v rámci rodiny, národa či státu.

Vývoj projektu

Od doby zahájení projektu byly podpořeny již dvě děti. Spolupráci přislíbily také oblastní a farní charity litoměřické diecéze. Nově se připravuje přednáška zaměřená na představení projektu spojená s promítáním filmu „Jeskyňe žlutého psa“, který velmi autentickým způsobem přibližuje život právě v Mongolsku. Přednášky budou nabízeny jednotlivým farnostem a charitám. Dali - Křídlo má také svůj facebookový profil. Podrobné informace o projektu na kridlo.dchtm.cz.

Průběh projektu

DALI · KRÍDLO

- Dárce si prostřednictvím webových stránek vybere konkrétní dítě či mladého člověka, kterého chce podpořit, a poskytne jednorázově, či formou rozložených příspěvků finanční dar prostřednictvím Diecézní charity Litoměřice.
- U každého dítěte a mladého člověka, který hledá svého dárce, je uveden účel, jak budou darované prostředky využity.
- Vámi darované finanční prostředky budou do 14 dnů převedeny na účet partnerské instituce Salesiáni Dona Bosca v Mongolsku.
- Během 365 dní bude dar využit ve prospěch dítěte.
- V průběhu této doby budete dvakrát písemně informován(a) o situaci a prospěchu dítěte.
- Obdržíte jednak zprávu zpracovanou partnerskou organizací Salesiáni Dona Bosca, jednak dopis psaný Vámi podpořeným dítětem.
- Výše darované částky je fixní a činí 7.200 Kč ročně, přičemž dárce si může zvolit rozložení plateb.
- Svoou podporu můžete kdykoliv bez udání důvodu ukončit.

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1,
Tel.: 224 818 757

Radost z víry
Benedikt XVI.

Benedikt XVI. k nám nadále promlouvá jako papež, kterému na srdci ležela víra každého křesťana. Vysvětluje a osvětluje základní pilíře křesťanské víry. Jeho slova podněcují k promyšlení křesťanských pravd, ale také k hrdošti na to, že patříme mezi křesťany. Prohloubené znalosti pak vedou k radostnému prožívání své víry a inspirují k důvěrné modlitbě.
Váz., 192 str., 199 Kč

Bůh náš Otec

Jean-Claude Sagne

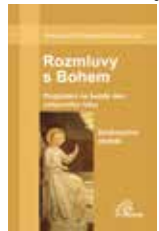
Život Božích synů jako cesta uzdravení

Francouzský dominikán J.-C. Sagne ve své knize ukazuje, že pokud víra v Boha Otce není jen prázdnou frází v nedělním vyznání víry, tak živý osobní vztah k nebeskému Otci prozařuje všechny oblasti lidského života a naplňuje člověka svobodou a radostí.
Brož., 256 str., 275 Kč

Rozmluvy s Bohem (2b):
Velikonoční období

F. Fernández-Carvajal

Knihy, která napomáhá každodennímu setkání s Bohem v souladu s Písmem v živé tradici církve. Tento díl čtenáře provede všemi dny od Velikonočního pondělí až do slavnosti Seslání Ducha svatého.
Váz., 408 str., 240 Kč

S hořícím srdcem

Henri J. M. Nouwen

Rozjímání o eucharistickém životě. Známy autor poukazuje na „neznámé“ vazby mezi eucharistickou bohoslužbou a naší každodenní lidskou zkušeností. Jenom tehdy, když poznáme bohatou síť vztahů mezi eucharistií a naším životem ve světě, se náš život může stát eucharistickým. Tip k Roku eucharistie!
Brož., 78 str., 92 Kč

Stín Otce

Jan Dobraczyński

Příběh o Josefovi z Nazaretu. Autor vypráví o životě významného světce a zároveň rekonstruuje kulturní pozadí, ve kterém se odehrával. Vychází přitom z biblických pramenů i z rozsáhlého literárního materiálu tehdejší doby.
E-kniha (objednávejte přes naši webovou stránku), formáty: PDF pro čtečky, kindle (mobi) a ePub, 129 Kč

Pozvánky

Stálá výstava o křížových cestách Šluknovska, Rumburk, od 1. 12. 2012

Ambit Lorety, úterý až sobota, 9.00 – 16.00 hodin. Česko-německá výstava „Křížové cesty Šluknovska/Kreuzwege im Schluckenauer Gebiet“ připomíná poutní místa ve Šluknovském výběžku, spjatá je s příběhem o odsouzení a ukřižování Ježíše Krista.

Drobné sakrální památky Šluknovského výběžku a Horní Lužice, Rumburk, do 31. 5. 2013

Ambit Lorety, úterý až sobota, 10.00 – 17.00 hodin. Výstava, čtyři desítky křížků a kapliček v příbězích a fotografiích. Komentovaná prohlídka výstavy a přednáška Mgr. Josefa Rybánského 24. 5. od 17.00 hodin. Tento den bude představena i česko-německá publikace o drobných sakrálních památkách. Pořádá Kruh přátel muzea Varnsdorf a Spolek pro podporu hraničního regionu Horní Mandava/prameny Sprévy. www.muzeum.varnsdorf.cz

Výstava fotografií Jiřího Večerníka, Hejnice, 1. – 30. 4. 2013

Galerie Mezinárodního centra duchovní obnovy, denně 8.00 - 17.00 hodin. „Za oknem je příroda“, výstava fotografií zvířat, které můžeme při troše štěstí vidět třeba doma na zahradě nebo někde na výletě v přírodě, některé jenom v ZOO. www.vecernik-foto.com

Velikonoční koncert Poutníckova sboru, Tuchořice (okr. Louny), 1. 4. 2013

Kaple Nanebevzetí Panny Marie, 15.00 hodin. Koncert Poutníckova sboru, mládeže z farnosti Liběšice u Žatce. Křesťanské písně s doprovodem hudebních nástrojů.

Cyklus přednášek Vyznání víry, Ústí nad Labem, 4. 4. 2013

Sál Sinaj v budově arciděkanství, 19.00 hodin. Každý první čtvrtek v měsíci v Roce víry přednáší ústecký arciděkan Miroslav Šimáček pro širokou veřejnost na téma vyznání víry na základě Katechismu katolické církve a koncilových dokumentů.

Nikodémova noc, Raspenava, 5. 4. 2013

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma sv., tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné požehnání. Nikodémova noc je především setkáním s Ježíšem v eucharistii - tehdy totiž můžeme dostat odpovědi i na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal (srov. Jan 3,1-21).
www.nikodemovanoc.cz, www.mcdco.cz

První pátek v poutním kostele Narození Panny Marie, Doksany, 5. 4. 2013

Kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin. Každý první pátek v měsíci se koná pouť s eucharistickým průvodem. Úmyslem těchto poutí je vyprosit si nové a svaté kněze, řeholníky a řeholnice. V 19.30 hodin modlitba sv. růžence, dále mše sv. a po ní eucharistický průvod. Při všech poutích na první pátek lze v Roce víry získat v Doksanech plnomocné odpustky.

Poutní mše svatá, Horní Police, 6. 4. 2013

Arciděkanství poutní kostel Navštívení Panny Marie, 10.00 hodin. Vždy první sobotu v měsíci.

Velikonoční varhanní koncert, Jedlka, 6. 4. 2013

Kostel sv. Anny, 14.00 hodin. Účinkuje Tres Faciunt Collegium: Eva Brožová, absolventka Státní konzervatoře v Praze - soprán, Jiří Svoboda - varhany, Jaroslav Pánek - trumpet. Program: J. S. Bach - Adagio, it. anonym 16. stol. - Alta Trinita, G. Chordani - Caro Mio Ben, P. Vaculík - Veni Domine, L. Weber - Pie Jesu, J. Mysliveček - Rondo, L. Cohen - Hallelujah, Ch. Gounod - Ave Maria ad. Přípravuje Kulturně-historické sdružení Malé Veleně, Jedlky a Soutěsky. Vstupné dobrovolné.

Charitativní koncert ke Světovému dni autismu, Mnichovo Hradiště, 6. 4. 2013

Kostel sv. Jakuba Většího, 18.00 hodin. Pořádá Brixihov komorní soubor Teplice ve spolupráci s občanským sdružením APLA Severní Čechy, jehož cílem je pomáhat dětem postiženým autismem i jejich rodičům. Výtěžek ze vstupného koncertu bude použit na náklady spojené s charitativním koncertem, který se uskuteční 16. 4. v 18.00 hodin v kostele sv. Jana Křtitele v Teplicích, a jehož výnos bude věnován sdružení APLA. Program: Fr. Biebl, D. Buxtehude, W. A. Mozart, J. Gruber. Dirigent: Marek Müller. Sólisté: Jana Štásková - soprán, Ludmila Jelínková - alt, Pavel Petr - tenor, Miloslav Gloser - bas.

Velikonoční koncert sborového zpěvu, Jablonné v Podještědí, 7. 4. 2013

Bazilika sv. Zdislavy a sv. Vavřince, 15.00 hodin. Vystoupí: Jugendchor der Stadt Halle (Německo), dětský sbor OS Ajdovščina (Slovinsko) a Jiříčky Plzeň (ČR).

Kanovnícké nešpory, Litoměřice, 7., 14., 21. a 28. 4. 2013

Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin. Katedrální kapitula u sv. Štěpána zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli od 17.00 hodin. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

Večer chvály, Liberec, 7. 4. 2013

Jeden z libereckých kostelů, 18.45 hodin (aktuální místo konání na www.vecerychval.cz). Večery chval v Liberci se konají v průběhu akademického roku (od října do června) každý první čtvrtek v měsíci od 18.45 hodin. Konec cca ve 20.00 hodin. Jedná se o večer písní chval s krátkou promluvou nad Božím slovem a prosbami za přítomně.

Víkend pro chlapy ze severu, Dolní Albeřice (Krkonosé), 12. - 14. 4. 2013

Dům setkání, pátek 18.30 hodin – neděle 14.00 hodin. Motto: „Na otci záleží aneb každý muž je otcem.“
Cena ubytování a stravy: 1.000 Kč/víkend (+200 Kč na večerní agapé). Pořadatel: Centrum pro rodinu v Krupce (www.centrumprorodinu.cz). Informace a přihlášky: e-mail: frantisek.ruzicka@mukrupka.cz, tel.: 602 282 520.

Oáza modlitby pro mladé, Slaný, 12. – 14. 4. 2013

Kláster bosých karmelitánů, pátek 18.00 hodin – neděle 13.00 hodin. Program: non-stop adorace (od večera do rána), možnost svátosti smíření, modlitba breviáře, stánek setkání, modlitební skupinky, katecheze, výlet do přírody, mše sv., veselý večer, škola modlitby, společná spontánní modlitba, modlitba růžence, sdílení se. Pořádá katolické hnutí Světlo – Život. Informace a přihlášky na www.svetlo-zivot.cz

Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. 4. 2013

Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Vždy každého 13. dne v měsíci se koná pěší pouť po obnovené poutní cestě z blízkého Oseka do Mariánských Radčic. Sraz zájemců je vždy ve 14.00 hodin před bývalým priorátem oseckého klášteřa. Následně se v 16.00 hodin v poutním kostele v Mariánských Radčicích slaví poutní mše sv. www.maria-ratschitz.de

Přednáška Židovská teologie křesťanství, Železný Brod, 16. 4. 2013

Aula sklářské školy, 18.15 hodin. Doc. Pavel Hošek, Th.D., působí na katedře religionistiky Evangelické teologické fakulty v Praze. Pořádá Česká křesťanská akademie Železný Brod.

Cyklus přednášek Mozaika dějin světa, Bohosudov, 16. a 30. 4. 2013

Budova školy, 17.00 hodin. Dějepisné a cestopisné přednášky pro veřejnost. Pořádá Biskupské gymnázium, Základní škola a Mateřská škola v Bohosudově pravidelně jedenkrát za 14 dní, přednášejícími jsou pedagogové Mgr. Jana Křehlíková, Mgr. Pavel Šedivec a Mgr. Jan F. Teister. www.bgbsz.cz

Pouť ke cti sv. Vojtěcha, Počápy u Terezína, 20. 4. 2013

Kostel sv. Vojtěcha, 15.00 hodin. Poutní mše sv. podle misálu z r. 1962. Celebrantem bude P. Šimon Polívka z farnosti Vejprty.

První mše sv. od zřícení věže, Lenešice, 21. 4. 2013

Kostel sv. Šimona a Judy, 10.30 hodin. Dne 3. 7. 2008 se zřítla věž lenešického kostela. Jeho obnova natolik pokročila, že se do něho mohou vrátit bohoslužby. Ta první se bude slavit za účasti litoměřického biskupa Jana Baxanta.

Adorační den, Jeníkov, 22. 4. 2013

Kostel sv. Petra a Pavla, 11.00 - 16.00 hodin. Adorace bude zakončena v 16.00 hodin mší sv.

Pouť ke cti sv. Vojtěcha, Ústí nad Labem, 23. 4. 2013

Dominikánský kostel sv. Vojtěcha, 18.00 hodin. Poutní mše sv. s účastí dominikánů.

Jiné pravidelné bohoslužby se v tomto kostele zatím nekonají.

Pouť ke cti sv. Vojtěcha, Litoměřice, 23. 4. 2013

Kostel sv. Vojtěcha, 18.00 hodin. Hlavním celebrantem bude probošt litoměřické katedrální kapituly a dómský farář Jiří Hladík O.Cr.

Mše sv. v Loretě, Rumburk, 23. 4. 2013

Loreta, 15.00 hodin. Každé poslední úterý v měsíci.

My, vy a Jacek Zyzak, Mělník, 24. 4. 2013

Kavárna Želví doupe, 16.30 - 18.00 hodin. Posezení nad záladnostmi (ne)všedního života s (nejen) mělnickým římskokatolickým farářem Jackem Zyzakem.

Nikodémova noc, Semily, 24. 4. 2013

Kostel sv. Petra a Pavla/kaple sv. Zdislavy, 20.00 hodin. Mše sv., adorace Nejsvětější svátosti, možnost zpovědi. Konec ve 22.00 hodin. Kontakt: tel. 739 909 500, www.facebook.com/farnost.semily, www.nikodemovanoc.cz

Výroční mše sv. ke cti sv. Jiří, Mnichov u Loun, 27. 4. 2013

Kaple sv. Jiří, 10.00 hodin. Mše sv. se v této kapli na svahu vrchu Oblík koná jednou ročně. Celebruje postoloprský děkan Rudolf Prey.

Devátá pěší pouť z Prahy do Jeníkova, 22. – 26. 5. 2013

Program: 22. 5. Úvodní mariánská pobožnost před katedrálou sv. Víty v Praze v 19.00 hodin. 23. 5. Zahájení pouti před Pražským Jezulátkem v 7.15 hodin, nocleh v Nelahozevsi. 24. 5. Odchod v 7.00 hodin, nocleh v Libochovicích. 25. 5. Odchod v 7.00 hodin, nocleh v Kostomlatech. 26. 5. Odchod v 7.30 hodin, cca ve 13.00 hodin poutní mše sv. v Jeníkově, oběd a zakončení. S sebou: růženec, spacák, karimatku, pláštěnku, jídlo na čtyři dny (po cestě je možno dokoupit). Zápisné 100 Kč. Ubytování je vždy pod střechou. Je možno se kdekoliv k pouti připojit. Přihlášky na farním úřadě ve Vranově nad Dyjí, tel.: 515 296 384, e-mail: marek@fatym.com, marieantonina@seznam.cz. Srdečně zvou FATYM Vranov Dyjí a poutní bratrstvo.

Duchovní obnova pro děvčata ve věku 14-18 let, Jiřetín pod Jedlovou, 11. – 13. 10. 2013

Penzion Kongregace Dcer Božské lásky, pátek 18.00 hodin – neděle po obědě. Tématem „Bůh je láska“ provází ústecký arciděkan Miroslav Šimáček. S sebou spacák, přezůvky, Bibli, růženec. Cena 150 Kč. Hlaste se do 4. října s. Markétě Hlučnickové FDC, e-mail: marketafdc@seznam.cz, tel.: 739 258 166.

Studio Štěpán na Radiu Proglas

Pouť do Svaté země – rozhovor s generálním vikářem litoměřické diecéze P. ThLic. Stanislavem Příbylem CSSR.

Pořad se bude vysílat 9. dubna 2013 od 22.00 hodin, repríza bude 16. dubna 2013 od 9.30 hodin.

Pozvánky, které pro vás připravuje redakce Zdislavy, můžete slyšet také pravidelně každou středu od 14.00 hodin na Radiu Proglas v pořadu Písničky a pozvánky.

Nabídka
Karmelitánského nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Thákurova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
Objednávky: zasilky@kna.cz, telefon: 384 420 295

František Lukeš

Byl jsem nablízku

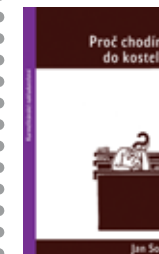

V knize Byl jsem nablízku, která vychází už počtvrté, prochází známý kněz a spisovatel František Lukeš mnohá inspirativní setkání a přátelství svého života. Vzpomíná na své dětství, rodiče, rodný podkrkonošský kraj, začátky kněžství a na svá přátelství s umělci: Karlem Svobodou, Vilémem Příbylem, Josefem Vlachem, Jaroslavem Seifertem, Eudardem Hakenem, Vladimírem Komárkem a dalšími.

Brož., 96 str., 129 Kč

Jan Sokol

Proč chodíme do kostela?

Ve středu pozornosti prof. Jana Sokola je eucharistická bohoslužba a její mnohé významy v životě křesťana. Autor nás uvádí do širších souvislostí tématu, a přitom se snaží hovořit jazykem přístupným pro nejširší čtenářskou obec. Kniha je určena těm, kdo do kostela chodí dobrovolně a rádi, i těm, kdo přirozenou motivaci nemají a potřebují najít hlubší smysl svého počínání.

Brož., 56 str., 69 Kč

Elaine Murray Stoneová

Tvůrce Narnie
C. S. Lewis

Autorka život „tvůrce Narnie“ nejenže důkladně studovala, ale měla to štěstí, že se s C. S. Lewisem i osobně setkala. Dává nám nahlédnout do jeho rodinných a přátelských vztahů, do jeho životních radostí i strastí.

Váz., 104 str., 169 Kč

Petr Piřha

Ohlédnutí za Rokem svaté Anežky

Anežské jubileum ukázalo a jasně dokumentovalo celou řadu důležitých věcí. Poznali jsme, že církev v naší zemi přes své velké dějinné osobnosti srozumitelně mluví k dnešnímu člověku i celé společnosti. Viděli jsme, jak živě na dobrý příklad reagovaly děti a jak velká postava zaujme mladé lidi. Potvrzovalo se, že dobré dílo přitahuje pomocníky. Získali jsme zkušenost, jak pracovat s historickým výročí, aby bylo krokem v živé tradici směřující do budoucna, a ne jen formální připomínkou. Nejcennější však je, že stále platí pravda, že je možné vykonat mnoho, když se lidé dobře shodnou a postaví za dobrou věc. (Dominik kardinál Duka OP, arcibiskup pražský a primas český)

Váz., 104 str., 229 Kč

Carlo Maria Martini, Georg Sporschill

Hovory v Jeruzalémě

Výsledkem rozhovoru Georga Sporschilla s kardinálem Martinim je mimořádně poutavá a osobní kniha, určená především mladým lidem, ale i všem ostatním, jimž ještě zůstalo otevřené „ucho učedníka“.

Brož. s klopami, 152 str., 159 Kč

Staňte se partnerem Noci kostelů

V pátek 24. května 2013 proběhne již tradiční „Noc kostelů“. Staňte se právě Vy jejím partnerem a podpořte akci svým darem.

Noc kostelů, akce představující křesťanství, se již několik let těší velké oblibě veřejnosti. Nejde zde totiž o nějaké podbízení se, ale o nabídku, představení a ukázkou toho, co se pomalu vytrácí ze společnosti – skutečné hodnoty.

Aby však toto všechno mohlo být zrealizováno, je stále ještě zapotřebí i toho, co nás paradoxně od oněch hodnot odvádí. Jinými slovy, za úspěchem celé akce stojí nejen velké úsilí jednotlivých organizátorů, ale rovněž značná finanční náročnost. Bez pomoci sponzorů by bylo pro Biskupství litoměřické, farnosti a sbory nemožné tuto akci, jejímž hlavním cílem je představit křesťanství, realizovat.

Prosíme Vás tedy o pomoc při zajištění zdárného průběhu akce a nabízíme možnost stát se jejím partnerem. Firmě, která podpoří Noc kostelů v litoměřické diecézi (kraj Ústecký, Liberecký a okrajově Středočeský, Královéhradecký a Karlovarský) finančním darem, nabízíme následující:

- umístění loga společnosti na propagačních materiálech Noci kostelů 2013
- umístění loga společnosti na webových stránkách www.nockostelu.cz a www.dltm.cz
- prezentace společnosti jako partnera Noci kostelů v médiích
- případná další prezentace dle dohody

K této žádosti se uchylujeme především proto, že v současné době je stále obtížnější získat dar či dotaci, ač je to pro dobrou věc. Veřejné mínění je bohužel silně ovlivněno tím, jak média prezentují probíhající majetkové narovnání. Ačkoliv jsou uváděné informace značně zkrácené, dostávají nás do situace, kdy i mnohé instituce odmítají podpořit často velmi užitečné projekty. Uvítáme tedy pomoc všech, kteří chápou, že nic není pouze černobílé a existují akce a projekty, jejichž uskutečnění bude přínosem pro nás všechny.

Více informací Vám poskytneme na telefonním čísle (+420) 731 402 553 nebo na solnickova@dltm.cz – Ing. Kristýna Solníčková, MBA.

Za veškerou podporu předem děkujeme!

www.dltm.cz/noc-kostelu

Nikodémova noc v Raspenavě

Farnost v Raspenavě zahájila novou iniciativu, tzv. Nikodémovu noc. Poprvé se tu konala v pátek 1. března 2013, další setkání budou pravidelně probíhat každý první pátek v měsíci od 18 do 20 hodin.

Nikodémova noc je pastorační projekt katolické církve, jehož podstatou je setkání s Ježíšem Kristem přítomným v Nejsvětější svátosti.

Adorace probíhá v katolických kostelech, v tichu, ve tmě a za přítomnosti kněze, se kterým je možné se setkat k přijetí svátosti smíření nebo k osobnímu rozhovoru. (Bližší informace na www.nikodemovanoc.cz)

„Spočívá především v osobním setkání s Pánem v eucharistii - tehdy totiž můžeme dostat odpovědi i na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal: Jan 3,1-21. Tento text Janova evangelia má být podstatou těchto setkání s Bohem. Uvidíme, jakou další náplň těmto prvním pátkům ještě dáme - všichni jste zváni, je to aktivita nás všech, nejen manželů Dvořákových, kteří stáli na počátku této myšlenky, a místního duchovního. Modlit se za kraj, kde žijeme, i za každého zvlášť je naším prvořadým úkolem, to ostatní pak přijde skoro samo. Dalším termínem je 5. duben 2013,“ uvedl R.D. Pavel Andrš, administrátor zdejší farnosti.

V litoměřické diecézi se k projektu Nikodémova noc připojila rovněž farnost Semily. Informovali jsme o tom ve Zdislavě 2013/01.

Upozornění

Výstava akad. mal. Evy Votočkové, kterou jsme avizovali v minulém čísle Zdislavy, se z technických důvodů odkládá.

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 4. 4. 12.00 hod. Narozeniny biskupa Jiřího Paďoura, České Budějovice
- 5. - 7. 4. Setkání s bohoslovci, Hejnice
- 12. 4. Vinařské slavnosti, Litoměřice
- 15. 4. Kněžská pouť, Velehrad
- 21. 4. 10.30 hod. Pastorační návštěva, Lenešice
- 22. 4. 12.00 hod. Setkání s pracovníky vězeňské služby, Litoměřice
- 23. 4. Česká biskupská konference, Praha
- 25. 4. 17.30 hod. Návštěva semináře, Praha
- 27. 4. 10.00 hod. 100 let města, Osek
- 29. 4. 10.00 hod. Kolaudace zrestaurované kaple sv. Vavřince, Litoměřice

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSr

- 3. 4. 10.00 hod. Rada provincie redemptoristů, Praha
- 4. 4. 10.00 hod. Umělecko-technická rada kurie, Litoměřice
- 4. 4. 10.00 hod. Vikariátní konference litoměřického, lounského a ústeckého vikariátu, biskupská kurie, Litoměřice
- 5. - 7. 4. Setkání s bohoslovci, Hejnice
- 8. 4. 10.00 hod. Vikariátní konference turnovského a děčínského vikariátu, biskupská kurie, Litoměřice
- 8. 4. 18.00 hod. Mše sv. a beseda o majetkovém vyrovnání, Chomutov
- 9. 4. 14.00 hod. Jednání generálních vikářů a vedoucích restitučních oddělení, ČBK, Praha
- 10. 4. 9.00 hod. Kanonická vizitace, farní obvod Děčín-Podmokly
- 11. a 25. 4. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, biskupská kurie, Litoměřice
- 14. 4. 9.00 hod. Kanonická vizitace - druhá část, farní obvod Děčín-Podmokly
- 18. 4. 9.00 hod. Kanonická vizitace, farní obvod Mělník
- 20. 4. 10.00 hod. Setkání varhaníků a sbormistrů litoměřické diecéze, katedrála sv. Štěpána, Diecézní dům kardinála Trochty, Litoměřice
- 21. 4. 9.00 hod. Kanonická vizitace - druhá část, farní obvod Mělník

ZDISLAVA

- v roce 2013 bude vydáno 10 čísel
- jeden kus stojí 20 Kč

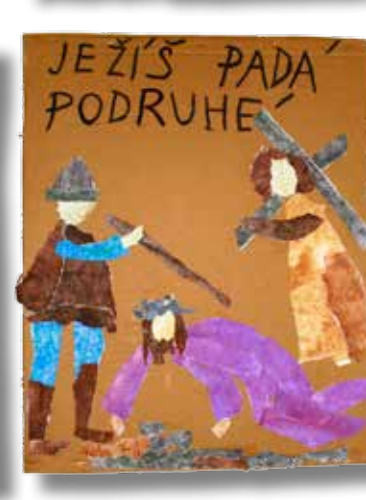
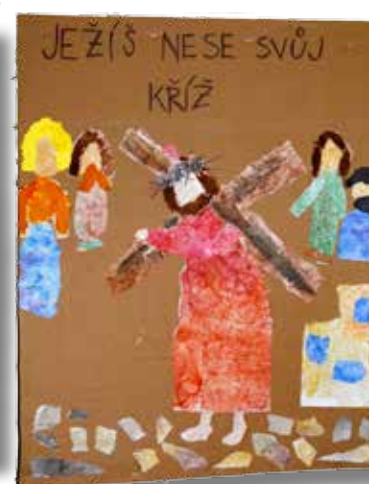
objednávky a distribuce:

Vydavatelství IN, s.r.o., z Jablonce nad Nisou.

Kontakt:

- e-mail: zdislava@in.cz
- tel. č.: (+420) 775 598 604

Časopis Zdislava si můžete objednat také písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, Litoměřice 412 88, elektronicky na adrese: zdislava@dltm.cz, případně telefonicky na čísle: (+420) 416 707 536.

Křížová cesta očima libereckých dětí

Text na straně 14

Foto František Manlig

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). Redakce: Jana Michálová (michalkova@dltm.cz), Hana Klára Němečková (nemeckova@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka. Tisk: Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). Objednávky a distribuci zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Poslední večeře Páně

Pozdně gotický reliéf z I. pol. 16. stol.,
polychromovaná dřevorezba.

Ze sbírek litoměřické diecéze